KURT MAHR

Tři dezertéři

Knihovnička Perry Rhodan 73 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

Oficiální list pozemské vlády Daily News, vydávaný ministerstvem pro informace a veřejné mínění, hlásil třetího října roku 2042:

Na planetě Myrtha 7, nejnovější základně pozemské vesmírné flotily, se třem dezertérům podařilo uniknout pomocí ukradeného průzkumného vesmírného člunu typu Gazela. Dezertéři opustili soustavu Myrthy v neznámém směru. Byla zahájena rozsáhlá pátraní.

Na palubě Gazely se kromě dezertem nachází pravděpodobně i nadporučík Chellish, jehož jméno se před nedávném objevilo v souvislosti s obranou humanoidní civilizace, žijící na sedmé planetě soustavy Myrtha. Nadporučík Chellish byl zřejmě donucen letět s únosci.

Velení flotily oznamuje, že této události není nutné přikládat příliš velký vyznám. Nikdo z posádky Gazely není nositelem státního tajemství.

^ ^ ^

Gunter Chellish měl Špatný sen. Převaloval se z boku na bok, ve spaní se potil, nakonec se probudil, vyskočil a vytřeštil oči. Díval se přímo do ústí hlavně pistole.

Nejdříve si myslel, že patří k jeho snu. Pak si však oči zvykly na pološero v kajutě. Spatřily chlupatou ruku, která svírala rukojeť zbraně a patřila k paži, která z Chellishovy perspektivy mířila pěkně vysoko k ramenům o šířce, jaká je obvyklá u zápas^ niku. Tvář muže nebylo vidět. Ale podle Šíře ramen Chellish odhadoval, že to může být pouze Roane, Oliver Roane, jeden z osídlenců, kteří byli přednedávnem přijati do flotily. Chellish se v duchu ptal, co může Roane chtít. Proniknout uprostřed noci na palubu Gazely a probudit jediného muže posádky ze spánku pomocí paprskové pistole, to nebylo nic legračního.

Ospale položil nohy na podlahu a chystal se vstát. Dělal *to* všechno pomalu a nemotorně, jako někdo, kdo se ještě pořádné' neprobudil. Proto bylo pro ramenatého Roana velmi překvapivé,. když Chellish najednou vyskočil jako šíp. Levým ramenem vra' žil do Roaneova pravého předloktí. Roane vyjekl a upustil pistoli.

Chellish slyšel typický chrastivý zvuk, když pistole dopadla na podlahu, a věděl, že má napůl vyhráno. I když byl proti Roaneovi vysloveně hubeňour, měl převahu v okamžiku překvapení. Kromě toho se dalo počítat i speciální tvrdé školení v bojových uměních během výcviku ve flotile. Sevřel ruku v pěst a praštil Roanea do krku. Obr se zapotácel a zachrčel. Chellish okamžitě přidal. Slyšel, jak Roane naráží zády proti zdi, na nic nečekal a vrazil Roaneovi dalších pár úderů pěstí do oblasti kolem Žaludku.

Roane sténal a kácel se doleva. Chellish popadal dech a vyčkával, jestli je Roane skutečně vyřízen, nebo jestli si na něco hraje. Ale ještě než to zjistil, uprostřed mozku se mu zablesklo a cosi tam explodovalo.

Už ani necítil, jak tvrdě dopadl na podlahu. ^ -*- ^

„Ten pitomec," sténal právě kdosi, když se Chellish probíral z bezvědomí. Přestože mu ostrá bolest hlavy bránila jasně uvažovat, pochopil, že je řeč o něm.

Hlas, který slyšel, patřil Roaneovi. Druhý hlas odpovídal: „Mohlo to dopadnout hůř, kdybych nebyl po ruce. Doufejme, že se brzy probere. Nemůže tady ležet až do rána. Nejpozději za půldruhé hodiny vychází slunce."

Pochopitelně, pomyslel si Chellish, to je ono- Zatímco jsem měl Roanea v parádě, zezadu se ke mně přiblížil druhý a praštil mě. Kdo to vůbec je?

Chellish měl dojem, že už ten hlas někde slyšel, ale nedokázal si jej spojit s obličejem, ke kterému patřil. Proto otevřel oči. Nejdříve uviděl Olivera Roanea. Ten k němu stál zády. Důstojník ležel opět na posteli, ve které původně spal. Druhého muže neviděl. Roaneova široká postava ho zcela zakrývala. Kdosi mezitím rozsvítil světlo. Chellish riskoval krátký pohled stranou a všiml si, že v kajutě je ještě všechno v pořádku. Roane i jeho kumpán sem tedy přišli, aby něco ukradli.

Žádný jiný důvod Chellishe nenapadal.

Vzpomínal si'na uplynulé měsíce. Po dobrodružství na planetě Píp přistál plukovník Sikermann se třemi křižníky pozemské flotily na planetě Gray Beast, alias Myrthe 7. Osmi tisícům osídlenců, kteří tu žili od své deportace ze Země, bylo vysvětleno, že je z důležitých důvodů na Myrthe 7 zřizována základna pozemské vesmírné flotily. Osídlencům, kteří byli před řádným pozemským soudem odsouzeni k vyhnání ze Země, bylo nabídnuto, zda se nechtějí přestěhovat do bezprostřední blízkosti Země na Venuši. Většina z nich to přijala a byli odvezeni. Zůstalo necelých tisíc lidí, vybraných lidí, u kterých se předpokládalo, že už dávno ztratili svou vnitřní nespokojenost s režimem administrátora Rhodana. Tato tisícovka byla přijata do služeb vesmírné flotily. Teprve před několika dny složili její noví příslušníci přísahu.

Nadporučík Chellish převzal velení nad Gazelou, se kterou zhruba před rokem přistál pod vedením kapitána Blaileye na Gray

Beastu, aby hlídal vývoj osídlenecké kolonie. Blailey nyní velel letce vesmírných stíhaček, umístěné na Gray Beastu.

Příslušníci flotily bydleli v nových domech pro posádky vesmírných lodí. Na palubě každé lodi, pokud nebyla větší než Gazela, zůstával vždy jeden muž. Na to si Chellish právě s hořkostí vzpomněl, když se pokoušel zjistit, zda by mu někdo mohl pomoci. Ubytovny byly natolik daleko, že i kdyby volal o pomoc, nikdo by ho neslyšel. Kdyby se mu však podařilo vyhlásit poplach, byl by zachráněn. Potíž tkvěla v tom, že mu to Roane a jeho kumpán patrně nemínili dovolit.

Převalil se na bok a Roane tak poznal, že se oběť probrala z bezvědomí. Otočil se a Chellish pohlédl na druhého muže. Byl to Suttney. Chellish věděl, že Suttney patří k lidem, kteří před časem poslouchali muže jménem Hollander. Hollander byl odsouzen k smrti. Členové jeho bandy, zbaveni vůdce, se opět připojili ke společenství osídlenců.

Suttneyova přítomnost dodávala záležitosti nové aspekty. Chellish věděl, že od bývalého člena Hollanderovy skupiny nemůže čekat nic dobrého, protože sám kdysi Hollandera a jeho přívržence pronásledoval.

Roane už opět svíral v ruce pistoli. Když viděl, že Chellish otevřel oči, ustoupil o dva kroky a namířil mu na prsa.

„To si vypijete!" křikl na svého zajatce. „Teď ale ještě ne. Zatím máme ještě dost Času."

Chellish se nadzvedl a opřel se o lokty.

„Nepřísahali jste náhodou před několika dny?" zeptal se a podivil se, že mohl při tak silné bolesti hlavy vůbec mluvit. „Jste tedy podřízeni válečnému právu. Pokud vás chytí, pravděpodobně vás zastřelí."

Oliver Roane nebyl muž, který by dokázal rychle přemýšlet a uměl by okamžitě odpovídat. Byl to silák, ale žádný mudrc. Zato Suttney přistoupil blíž, aby ho Chellish mohl vidět, a řekl: „Nemáme v úmyslu dát se chytit a vy nám v tom pomůžete!" „A co tedy máte v úmyslu?" zeptal se překvapeně Chellish. „Neřekl bych, že vám to budeme věšet na nos," odpověděl Sutt-

ney chladně. „Pro vás je nejdůležitější, abyste dělal co se vám řekne. Všechno ostatní vám přinese jen samé nepříjemnosti."

Chvíli si Chellishe prohlížel, jako by čekal na účinnost svých slov. Pak udělal velkopanské gesto rukou. „Vstaňte a pojďte se mnou!"

Chellish vstal a proklínal bolesti hlavy. Suttney mezitím otevřel vchod a'vyšel na chodbu. Chellish ho následoval a za ním pak Šel Roane s pistolí v ruce.

Suttney směřoval k velínu. Chellish na první pohled uviděl, že všechny hlavní agregáty Gazely jsou zapnuty. Pomalu začínal chápat, co po něm Roane a Suttney budou chtít, ovšem pořád si to neuměl sesumírovat. , Suttney zůstal stát vedle křesla pro pilota.

„Už asi víte, co po vás chceme," vysvětloval, jako by Četl Chellishovy myšlenky. „Vaším úkolem je odletět s tímto člunem z Gray Beastu do volného kosmu. To bude prozatím všechno."

„Neříkejte!" posmíval se Chellish. „Opravdu všechno?"

Suttney vážně přikývl.

„Prozatím, jak jsem řekl."

„To ani náhodou!" opáčil zlostně Chellish.

V té chvíli dostal zezadu další ránu. Zasáhla ho do týla, kde už to beztak bolelo a dunělo. Několik vteřin měl černo před očima a když se opět probral, ležel vedle pilotního křesla na zemi.

Roane se šklebil. „A můžete toho ode mě dostat ještě víc," řekl.

„Přeskočilo vám!" křičel Chellish. „Copak nevíte, co by se stalo, kdybych teď odstartoval? Během dvou nebo tří minut bychom měli celou flotilu, umístěnou na Gray Beastu, na krku. Nebo si myslíte, že mám řádně požádat o povolení ke startu?"

Vstal a pozoroval, jak se Suttneyova tvář zatvrzuje.

„Jen žádný legrácky," řekl tiše a hrozivě. „Vy sám víte nejlíp, jaké možnosti tento letoun skýtá. Můžete provést bleskový start a nejpozději za minutu přejít do transice. Nepokoušejte se mi tady namlouvat pohádky. Já dobře vím, co všechno Gazela umí."

No fajn, pomyslel si Chellish. Víš co umí a já to mám pro tebe udělat. Bůh ví, že jsem nikdy nebyl vzorným vojákem, jinak bych

dnes už mel hodnost kapitána nebo ještě víc, ale tohle, Suttneyi, se mnou dělat nemůžeš.

Přešel k pilotnímu křeslu a posadil se. Cítil se mizerně, ale zdaleka ne tak mizerně, aby se nedokázal bránit Suttneyovým drzostem.

„Tak kam máte namířeno?" zeptal se podmračeně. „Pokud mám provést transici, musím vědět kam."

„To není nutné," odvětil Suttney okamžitě. „Náš plán můžeme provést z jakéhokoliv místa v Galaxii. Leťte tedy a postarejte se, abychom se neprobudili až na Andromedě. To je všechno!"

Chellish se pomalu pohnul. Natáhl se, aby zmáčkl jisté tlačítko, ale zarazil se, stáhl ruku zpátky a chytil se za hlavu. Dvakrát naznačil, jako by mu bylo špatně a musel zvracet, a získal tím čas. Potřeboval pár minut, aby si všechno pořádně promyslel. Snažil se najít nějako trik, ale žádný nenacházel. Nemohl udělat nic, co by pro něj neznamenalo riziko. A když si to plně uvědomil, řekl si, že riskovat prostě musí.

Všechno záleželo na tom, zda Suttney zná význam určitého tlačítka na velkém ovládacím panelu. Toto tlačítko nebylo nijak popsáno. Zato bylo velké a zářivě rudé, a každý, kdo alespoň jednou seděl v pilotním křesle Gazely, znal jeho funkci. Bylo to tlačítko, které vyvolávalo palubní poplach. Pochopitelně bylo svými signály spojeno i s poplašným zařízením kosmodromu. Od chvíle, kdy by Chellish toto tlačítko zmáčkl, by do chvíle, než by se na letišti objevila spousta vojáků, uplynulo sotva dvacet vteřin. Pak už by odstartoval a Suttney s Roanem by upadli do své vlastní pasti.

Gunter Chellish však uvažoval, zda by ti dva nedali přednost smrti, než aby se vzdali. Smrt by pak patrně čekala i jeho. To bylo riziko, které musel podstoupit.

Tlačítko svítilo vysoko na ovládacím panelu. Bylo umístěno tak, aby na ně nikdo nemohl omylem sáhnout, proto se Chellish musel hodně předklonit. Neudělal to však hned, protože aniž by se ohlížel, byl si jist, že Roane stojí za ním a drží mu pistoli mezi lopatkami. Stiskl několik tlačítek a pohnul několika ovladači pod poplašným knoflíkem. Nic tím vlastně nezpůsobil, protože pří

stroje, ke kterým tlačítka patřila, nebyly ještě zapnuty. Jeho ruka se však dostávala stále výš a musel se stále více předklánět.

Neodvažoval se ohlédnout. Kdyby se otočil, okamžitě by na něm poznali jeho nejistotu. Chytil se za hlavu, jako by ho ještě bolela, a naslouchal. Za ním se nic nepohnulo. Všechno, co slyšel, bylo jen Roaneovo oddechování.

Padl zpět do křesla, aby ještě získal čas. Protože naposledy pracoval poměrně vysoko na ovládacím panelu, určitě nebude nápadné, když se vrátí do původní pozice. Nadechl se, předklonil se, zmáčkl několik dalších přepínačů a pak prudce zvedl ruku,

To, co přišlo potom, se odehrálo tak rychle, že později už nedokázal rozlišit pořadí událostí. Rukou mu projela ostrá bolest dřív, než se mohl dotknout tlačítka. Pak zaslechl syknutí a viděl, jak se před ním nafukují bubliny z plastiku. Několik kapek roztaveného kovoplastiku stékalo dolů a než mohlo dorazit k panelu, ztuhlo.

To všechno viděl velmi zřetelně, přestože mu šílená bolest ruky znovu zatemňovala vědomí. Chápal, že Suttney jeho úmysly prohlédl a že mu Roane střelil po ruce, když se snažil stisknout červené tlačítko. Ruka bolela jako čert, hlava se opět hlásila a Čnělish ve svém zoufalství pomalu upadal zpátky do bezvědomí, ze kterého ho probral až Suttneyův ostrý hlas.

„Tak vidíte, že si neděláme legraci, Chellishi! Pusťte se rychle do práce a udělejte, co se po vás chce!"

Chellish byl příliš zbitý, než aby se odvažoval odporovat.

Už tolikrát připravoval start Gazely, že všechny úkony ovládal plně automaticky. Nemusel vůbec o ničem přemýšlet a teď se mu to hodilo-

Dostal agregáty na plný výkon a pak s povzdechem zapadl zpátky do křesla. V duchu si přiznával, že tuhle hru skutečně prohrál. Gazela byla opravdu beze všeho schopna opustit své stanoviště, aby ji nikdo nemohl pronásledovat, natožpak sestřelit. Suttney měl pravdu. Po více než čtyřiceti vteřinách největšího zrychlení se mohl odvážit hyperskoku. A protože Člun nebyl vybaven pouze strukturálním kompenzátorem, nýbrž také novým absorbérem, nemohl nikdo změřit místo vskoku a výskoku transice.

Hra byla prohrána. Nebo snad ne?

Gunter Chellish dostal nový nápad. Suttney a snad i Roane měli nějaké technické znalosti o zařízení Gazely, ale galaktonautice nerozuměli. Nemohli vědět, kterým směrem se Gazela pohybuje. Snad by se mu mohlo podařit dostat ji na hustě používanou trasu. A v místech, kde plula spousta lodí vesmírné flotily, se dalo očekávat, že Suttney s Roanem dají přednost zajetí před ostřelováním z těžkých dezintegrátorů.

Jistě. Takhle nějak to udělá. Mezi nováčky, přijatými v poslední době do vesmírné flotily, žil jenom jediný muž, který rozuměl trochu galaktonautice: Ronson Lauer. Ten na palubě nebyl, přestože si Chellish dokázal představit, zeje to muž, který by se Suttneyem a Roanem klidně spolupracoval, kdyby ho do svých plánů zasvětili.

, To byla hlavní věc: Lauer na palubě nebyl. Suttneye s Roanem mohl tahat za nos jak chtěl, pokud se týkalo letového kurzu. Tato myšlenka mu dodala nové síly. Obrátil se.

„Tak už si sedněte!" přikázal Suttneyovi a Roaneovi. „Startujeme."

„Proč?" zeptal se překvapeně Suttney. „Loď má přece absorbéry přetížení. Nemůžeme upadnout, nebo ano?"

Chellish pokrčil rameny. Nemělo význam je k něčemu přemlouvat.

Pohnul pákou. Opatrně ji dostal na první stupeň a na potemnělé obrazovce sledoval, jak Gazela poslušně reaguje. Pak napnul ruku a strhl páku až na druhou stranu.

Uvnitř lodi nikdo nic necítil. Ale na obrazovkách se rozsvítilo. Při zrychlení, které postačovalo k aktivaci molekul vzduchu při nárazu na ochranné Štíty, vystřelila Gazela vzhůru hustou atmosférou planety s ohnivým ohonem za sebou. Chellish pozorně sledoval přístroje. Viděl, jak tlak vzduchu vně lodi rapidně klesá. Loď neustále zrychlovala. Během čtyřiceti vteřin Gazela urazila větší vzdálenost, než ležela mezi Zemí a Měsícem.

Dozrál čas pro transici. Chellishovi nezbývala možnost vypočítat souřadnice skoku. Naprogramoval tedy transici na skok přes vzdálenost dvou set světelných let. Vůbec netušil, kde transice

skončí. Jakmile se však vynoří zpět do normálního prostoru, bude ještě schopen poznat místo, kam se dostali.

Řekl Suttneyovi: „Teď skáčeme!"

Jediným stisknutím tlačítka vyvolal hyperskok. Pocítil krátkou táhlou bolest dematerializace a na zlomek vteřiny měl pocit, jako by mu někdo držel ruku před očima.

Jakmile se mu rozjasnil zrak, obraz na monitorech se změnil. Ale konstelace sousedních sluncí zůstávala podobná, i když jiná. Skok se podařil a nikdo na Gray Beastu ani v okolí nevěděl, kam ukradená Gazela zmizela.

Chellish se uvolnil. Ve stejné chvíli se Suttney zeptal: „Kde to jsme?"

„Dvě stě světelných let od Gray Beastu," odpověděl Chellish. „Víc toho nevím."

Ale hned, říkal si, hned si to zjistím. DVĚ stě světelných let od Gray Beastu je pro tebe patrně poměrně málo, že? Tady se asi ještě necítíš moc bezpečně. Provedeme druhý skok, ještě delší. Například šest tisíc světelných let. A rád bych věděl, jak podle mých výpočtů poznáš, kde skončíme. Galaktická matematika je těžká věc, Suttneyi. A ty jí nerozumíš, co? Jedno ti řeknu: Tenhle skok nás dostane do centra Galaxie. Budeš mi to věřit a budeš zírat, až uvidíš, že slunce, které se před námi vynoří, je naše vlastní mateřské Slunce.

Najednou necítil žádnou bolest. Měl sílu a chuť něco pořádného udělat. Chtěl Suttneye dopravit tam, kam patřil. Do vězení bezpečnostní služby. A to co nejrychleji.

Slyšel, jak Suttney říká: „Dvě stě světelných let je trochu málo, řekl bych. Uděláme tedy ještě jeden skok, pro jistotu. Ale nejdříve vám chci něco ukázat, abyste se neoddával iluzím."

Chellish překvapeně vzhlédl a Suttney ukázal ke vchodu do velínu. Chellish se tam podíval a viděl, jak se vchod otevírá. Vytřeštil oči, když poznal Člověka, který vstupoval.

Muž, který přicházel do velínu, byl Ronson Lauer. Tentýž Lauer, který se jako jediný z osadníků vyznal v galaktonautice.

Dějiny planety Gray Beastu byly krátké, ale bohaté na událostí. V análech pozemské vesmírné flotily se tento svět objevil poprvé před dvěma lety, kdy tam přistála nákladní loď s osmi tisíci odsouzenými revolucionáři, kteří měli být původně odvezeni na planetu Rigel 3, ale museli nouzově přistát, protože na palubě propukla vzpoura osídlenců a motory lodi byly poškozeny. Po přistání se křižník ADVENTUROUS změnil ve vrak. A posádka byla donucena žít společně *s* osídlenci na Gray Beastu.

Zprvu měli osídlenci potíže sami se sebou. Byli rozděleni do dvou rivalizujících skupin - žili tam Demokraté Horáce O. Mullona a Přírodní filozofové Waltera S. Hollandera. Brzy se ukázalo, že Hollander touží po diktátorské moci. Podařilo se mu přitlačit Mullona a jeho muže ke zdi, ale Mullon získal město i důvěru lidí a Hollander byl posléze odsouzen k trestu smrti. Jeho nejbližší spolupracovníky čekaly nucené práce, ale brzy nato se staly
věci, které výkon trestu přerušily a nakonec jej zcela znemožnily.

Mullon a několik vědců mezitím zjistili, že na Gray Beastu žijí dvě velice zajímavé formy inteligentních bytostí. Jednak to byly polointeligentní opičky Mungové, a pak takzvaní Modří trpaslíci, zcela nehumanoidní tvorové, kteří se podobali modrým útržkům textilu, ovsem když se spojili, disponovali úžasnými parapsychologickými a paramechanickými schopnostmi. Díky Mul-
lonove politice se podařilo obě tyto civilizace získat za přátele
osídlenců.

Nebezpečí vsak přišlo zvenčí. V soustavě slunce Myrtha, kolem kterého kroužilo celkem devětačtyřicet planet všech druhů a velikostí, existoval ještě jeden svět, který nesl inteligentní život: Myrtha 12. Byla to malá planeta podobná Marsu, kde Žily humanoidní bytosti podivné postavy. Osídlenci je později nazvali Pípáky, podle jejich řeči. Pípáci byli v průměru dva metry vysocí a přitom příšerně hubení. Na jejich světě jich žily asi tři miliardy. Protože jim však už planeta byla příliš malá a protože disponovali třemi loděmi, schopnými mezihvězdných letů, porozhlédli se po okolí a přiletěli i na Gray Beast. Podrobili si osm tisíc osídlenců. Ti neměli nic, čím by se proti Pípákům mohli brá-

nit. Byli donuceni obdělat půdu pomocí strojů, které jim Pípáci vyložili ze své lodi, a pěstovat předepsané množství obilí pro Pípáky. Loď Pípáků nakonec Gray Beast opustila, ale zůstala stráž dvou set Pípáků ke sledování úspěchů práce a žní. Jeden z Hollanderových přívrženců, muž jménem Pashen, osídlence zradil a připojil se k Pípákům.

Vyhnanci se však nevzdali. Vymontovali ze zemědělských strojů několik reaktorů a vyrobili ze získaného Štěpného materiálu atomovou bombu. Dvě stě strážných bylo přemoženo a když se po čtyřech měsících křižník Pípáků vrátil, zanikl v ohni atomové bomby.

Chellish, který mezitím osídlencům přiznal svou identitu i své úkoly, nepochyboval, že se na Gray Beastu brzy objeví bojové lodě Pípáků, pokud se osídlenci nezačnou bránit sami. Záchranný člun z paluby křižníku ADVENTUROUS, který přežil nouzové přistání a byl plně schopen uletět až pět set světelných let, se připravil k odletu. Skupina třinácti mužů se pak vydala na cestu k Myrthě 12 a sehrála tam předstíranou roli vyslanců nepříliš vzdálené planety jménem Aurigel. Pípáci jim uvěřili a věřili také tomu, že se musejí podrobit, protože jinak je napadne flotila z Aurigelu. Zdálo se, že se Chellishův plán zdařil — Pípáci pod tlakem okolností ztratili o Gray Beast zájem.

V poslední chvíli však byla vinou celé řady nešťastných náhod jeho hra prohlédnuta. Chellish i jeho druzi se dostali do vězení a byli by propadli hrdlem, kdyby se v poslední chvíli nestal zázrak.

Tím zázrakem byl přílet tří křižníku pozemské vesmírné flotily pod velením plukovníka Sikermanna. Pozemští vědci zjistili, že se právě v oblasti slunce Myrtha stane během příštího roku neštěstí, které se odehrávalo v pravidelných intervalech všude ve vesmíru. Mělo tam dojít k prolnutí dvou sousedních časoprostorů. Toto prolnutí způsobovalo úplné zmizení všeho živého na zasažených planetách. Situace vyžadovala, aby pozemská flotila vybudovala na Gray Beastu svou základnu a aby se tu připravila na průnik cizího časoprostoru.

Sikermann byl přesně informován o politické situaci ve sluneč-

ní soustavě Myrtha. Věděl, že na Gray Beastu nebude moci v klidu vybudovat základnu, pokud předem neumím Pípáky. Tohoto úkolu se zhostil pomocí účinné demonstrace pozemské síly. Chellish a jeho přátelé získali svobodu zpět a vrátili se na Gray Beast. Tohle nebezpečí bylo zažehnáno, ale Gray Beast už nebyl nezávislou kolonií - stal se součástí Sluneční říše Země.

V následujících měsících tu probíhala neobvyklá aktivita. Transportní flotily přivážely vše potřebné pro vybudování základny. Objevila se i komise právníků, která nabídla osídlencům přestěhování na Venuši.

Nakonec na Gray Beast přiletěl i Perry Rhodan, aby se přesvědčil o výsledku příprav. Gray Beast se brzy stal jedním z nejdůležitějších center Galaxie. Odtud měl být veden rozhodující uder proti Druufům z vedlejšího časoprostoru, příslušníkům cizí civilizace, která využívala prolnutí časoprostorů ke svým loupežným výpravám do normálního prostoru. Co se odehrálo na Gray Beastu předtím, bylo zapomenuto. Pípáci, kteří se osmi tisíců osídlenců báli víc než moru, se stali nezajímavými.

Nikdo se nesnažil zkoumat smýšlení nových Členů flotily. Bylo to teprve dva roky, kdy byli vyhnáni ze Země.

Přesto však byli přijati do flotily jako ostatní. A když už na sobě měli uniformu, někteří pochopili, Že nastala příležitost k uskutečnění jejich vlastních plánů.

' ^ A ^

Start Gazely vyvolal planetární poplach. Jednotka kapitána Blaileye i vesmírné křižníky se během několika minut po prvním poplašném signálu hlásily připraveny ke startu.

V provizorním velínu kosmodromu se objevil i Perry Rhodan. Službu konající důstojník, mladý kapitán, zasalutoval a nadechl se k vysvětlení. Rhodan přátelsky mávl rukou a řekl, že je informován.

„Zjistil jste už, kdo na té Gazele odletěl?" zeptal se. „*Ne,* pane," odpověděl kapitán. „Ještě jsem se k tomu nedostal."

„Dobrá. Tak to udělejte teď. Musíme vědět, kdo nám s ní odletěl."

„Hlídal ji nadporučík Chellish, pane."

Rhodan přikývl. „Předpokládám, že se vám dosud neohlásil?"

„Ne, pane."

Rhodan svraštil čelo. Nadporučík Chellish. Dobře si vzpomínal na Chellishovy zprávy zprostředkovávané kapitánem Blaileyem z Gray Beastu. Chellish byl velice spolehlivý muž, ve kterém dřímaly netušené síly a rezervy. Jak Blailey hlásil, Chellish vlastně zachránil Gray Beast před Pípáky. Bylo mu jedenatřicet let. Muž jeho schopností mohl být už dávno kapitánem nebo dokonce štábním důstojníkem. Perry Rhodan tuto událost považoval za natolik zvláštní a důležitou, že se rozhodl sám nahlédnout do Chellishových osobních dat. Našel v nich řadu stížností jeho dřívějších nadřízených v tom smyslu, že Chellish má „příliš silně vyvinuté sebevědomí". To znamenalo, že nedokázal být zticha, když našel něco lepšího, než jeho nadřízený. Rhodan znal řadu podobných případů. Kdo měl takzvaně silně vyvinuté sebe-' vědomí, nebyl vždycky tím, kdo dělal chyby. Kromě toho se mu zdálo, že kapitán Blailey neměl vůbec v úmyslu zmiňovat se o svém nadporučíkovi nepřívětivě, nebo si na něj dokonce stěžovat. Blailey a Chellish si očividně rozuměli.

Ne, Chellish nebyl mužem, který by unesl Gazelu. Někdo ho k tomu donutil!

Perry Rhodan zamyšleně opustil velín a vrátil se k ploché budově, kde na něj čekal plukovník Sikermann. Sikermann seděl v kanceláři a debatoval s Reginaldem Bullem. Velká obrazovka nad obrovitým psacím stolem zářila na znamení, že je okamžitě připravena, aby Sikermanna spojila s jakýmkoli důležitým místem v Galaxii.

Reginald Bull vyskočil, když Perry Rhodan vstoupil. Sikerman-n chtěl také vstát, ale Perry Rhodan mu naznačil, aby zůstal sedět.

„Ještě nic nového," řekl klidně. „Zatím víme jenom to, že ta Gazela zmizela. Jinak nic. Nevíme kam, nevíme proč, nevíme s

kým. Tu poslední otázku však brzy rozlouskneme. Centrální ve-lín to už zjišťuje."

Jako by to tím přivolal, monitor se rozzářil a pak se na něm objevil mladý poručík. Zvedl ruku k pozdravu a hlásil: „Tady poručík Raddife, Byl vyhlášen poplach. Zadám vás o identifikaci."

Sikermann se pousmál: „Plukovník Sikermann, šéf základny."

R'Reginald Bull zavrčel: „Viceadministrátor Bull."

Rhodan zůstával klidný.

„A vy, pane?" zeptal se poručík.

„Rhodan." řekl Rhodan.

Raddife ještě jednou pozdravil ,a poděkoval. Pak zmizel z obrazovky.

Rhodan se rozesmál. Sikermann se však tvářil vážně. Bylo vidět, jak nepříjemné mu to právě bylo.

„Já tomu zelenáči ukážu," zabručel. „Jen ať si pak klidně tvrdí, že neví kolik je jedna a jedna. Ptát se vás na jméno, pane, to je trochu moc..."

Rhodan se bavil. „Nechtě toho. Mě by to na jeho místě taky bavilo. A kromě toho je v právu. Jeho povinností je ptát se na jméno. Bylo by docela dobře možné, že by se na mé místo vloudil třeba robot. Raddife by to nemohl zjistit. Potřebuje zvuk mého hlasu, aby ho analyzoval a ověřil mou identitu."

„No fajn," zamumlal Sikermann, ale stejně se mu to nezdálo. Minuty plynuly, aniž by někdo promluvil. Perry Rhodan se snažil odhadnout situací, která po únosu Gazely vznikla, ale nedařilo se mu ani to, aby v hrubých obrysech zjistil, co se děje. Uplynula půlhodina. Potom se obrazovka znovu rozzářila a ukázala kapitána z velínu.

„Máme výsledek, pane." řekl Rhodanovi poté, co ho pozdravil. „Kromě nadporučíka Chellishe jsou na palubě Gazely ještě tři muži: Oliver Roane, Walter Suttney a Ronson Lauer. Všichni tři patří mezi osadníky, kteří byli před nedávném přijati do flotily."

„Co je o těchto třech mužích známo?" chtěl vědět Rhodan. 16

„Nic, pane, kromě toho, že to jsou bývalí přívrženci Hollandera."

Perry Rhodan pokýval hlavou, pak poděkoval a dal najevo, že nemá žádné další instrukce. Monitor zhasl.

Rhodan vstal a vykročil k oknu. Tam se zastavil a zahleděl se směrem k Zemi.

„Dostali jsme se do pěkné šlamastiky/Tekl nakonec. „Mohlo by.to dopadnout všelijak."

Reginald Bull zamhouřil oči.

„Major Ostal," pokračoval Rhodan, „docílil mimořádného úspěchu. Odvedl pozornost počítačového Regenta Arkonu, který za každou cenu hodlá zjistit souřadnice naší matičky Země, a svedl ho na falešnou stopu. Velká flotila lodí, obsazených roboty, se nachází na cestě k planetě, která je podle falešných údajů na palubě Ostalovy lodi označena jako Země. Tato planeta se nachází kdesi hluboko uvnitř Mléčné dráhy. Regent nakonec zjistí, že jsme ho tahali za nos."

Zmlkl a rozhlédl se po přítomných.

„To však není zdaleka to nejdůležitější," pokračoval potom. „Nejdůležitější je, že tak poznáme, jak je Země pro Regenta důležitá. Přinejmenším sotva zjistil její údajnou pozici, rozhodl se okamžitě udeřit."

Sikermann se už nedovedl déle ovládat.

„Prosím, pane," začal, když Rhodan na chvíli ztichl, „nevidím souvislost mezi únosem Gazely a zvědavostí arkonidského počítačového Regenta."

Perry Rhodan zvedl obočí.

.„Vždyť je to přece docela prosté," odpověděl překvapeně. „Vy přece víte, jaké nezodpovědné živly kolem sebe Hollander shromažďoval. Většina z nich nechtěla v podstatě nic jiného, než rychle zbohatnout. A nejlepší cestou se jim k tomu zdála být revoluce. Takže chlapíci, se kterými máme co dělat, patří k těm. nejzatvrzelejším. Jde jim jenom o výhody a zisky, o nic jiného. Dokážete si to představit, že?"

Vypadalo to, že Sikermann pochopil. Ale než mohl odpovědět, Rhodan objasňoval dál: „Stroj nadporučíka Chellishe je Gazela,

kterou jsme před dvěma lety poslali na Gray Beast, aby tam hlídala osídlence. Počítačové záznamy obsahují všechno, co by mohlo být pro kohokoliv v Galaxii zajímavé -^ včetně skutečných souřadnic Země! Nepochybuji, že Suttney a jeho dva kumpáni směřují k Arkonu, aby zradili Zemi počítačovému Regentovi,"

^ -< ^

Dne pátého října 2042 hlásily Terrania Times:

V souvislosti s informacemi z 3. října, otištěnými v Terrania Daily News ohledně útěku tří dezertem ze základny flotily na Myrthě 7 - na rozdíl od zprav zmíněného listu naši lidé zjistili, že na Myrthě 7, kde se právě zdržuje i Administrátor Sluneční říše, pan Perry Rhodan, je celé události přikládána velká důležitost. Očividně je krádež průzkumného člunu typu Gazela natolik vazná, že na této základné bylo vyhlášeno informační embargo. Lze tedy očekávat, že se veřejnost bude dozvídat pouze upravená hlášení ministerstva informací a veřejného mínění.

Naše vlastní úvahy k tomuto případu - pokud hrozí nějaké nebezpečí, pak by melo být obyvatelstvo Země a Sluneční říše považováno za dostatečně vyspělé, aby se smělo tomuto ohrožení podívat do očí. Neměly by byt otiskovány žádné zprávy, na nichž je na první pohled vidět, Že jsou zcela chybné nebo upravené. Informace tohoto druhu vzbuzují nedůvěru a vytvářejí chaos ve chvíli, kdy je důležité vědět všechno.

^ x ^

Chellish se díval z Lauera na Suttneye a zpátky a najednou pochopil Suttneyovu taktiku. Suttney věděl, že se bude bránit výkonu jejich rozkazů. Lauera mu ukázal přesně ve chvíli, kdy to

bylo nutné, aby Chellishovi naznačil, že se musí vzdát všech svých vzdorovitých plánů.

Nyní se dalo čekat, že Ronson Lauer bude sedět po jeho boku, až bude vypočítávat údaje ohledně druhého hyperskoku. A Lauer

skutečně nebyl člověk, kterému by se v tomto ohledu mohlo něco předstírat.

„Takže jste slyšel, co Suttney požaduje," zahájil Laurer rozhovor. „Zapněte počítač a najděte sektor, ve kterém jsme. No tak do práce, nač ještě Čekáte?"

Ronson Lauer byl malý hbitý mužík. Bylo těžké odhadnout jeho věk, ležel někde mezi třiceti a padesáti, pomyslel si Chellish. Byl to velice temperamentní chlapík a nescházel mu ani humor, pokud se tak dalo označit něco, co Chellishovi na Lauerovi v podstatě nesedělo.

Rozhodl se ignorovat Lauerovu výzvu a obracel se dál jenom na Suttneye. Vyzývavě se na něj podíval.

„Správně," přikývl Suttney. „Lauer má pravdu, nesmíme ztrácet čas. Začněte, musíte vypočítat nový skok. Teď už máte asistenta," ukázal na Lauera, „takže by to mohlo jít hezky rychle."

Chellish se obrátil k přístrojům a potom se zeptal: „Copak nemáte žádný přesný cíl? Kam tedy máme skočit?"

Lauer ledabyle pokrčil rameny a odpověděl svým uspěchaným způsobem: „To je docela jedno. Hlavně aby tam nebylo moc horko. V žádným případě nikam, kde by neradi viděli pozemské kosmické lodě. Navrhoval bych nějakou vnitřní zónu Galaxie."

Chellish přikývl. Vyhledal na počítači mapu vnitřních sektorů Galaxie a namátkou ukázal na jedno místo. „Dobrá," řekl Ronson Lauer. „Třeba tady." Oblast, se kterou Lauer souhlasil, byla zemí nikoho. Skutečně to vypadalo tak, jako by si tři dezertéři hledali místečko, kde by mohli nerušené strávit celý zbytek svého života.

Chellish pozoroval monitor a čekal, zda Lauer něco řekne. Kontrolovali číselné údaje, kterými byly označeny okolní hvězdy, aniž by je skutečně vnímali, a Chellish byl zvědav, pro který z těch téměř dvou tisíc svítících bodů se Lauer konečně rozhodne.

Galaktický katalog byl arkonidským výrobkem - všechny galaktické katalogy, které byly používány na palubách lodí Pozemšťanů, pocházely z Arkonu. Na jejich vytvoření bylo zapotřebí té-

měř deseti tisíc let. Tisíce registračních lodí musely proplout Galaxií, aby posbíraly všemožné hvězdné údaje.

To však neznamenalo, že by katalog obsahoval všechny hvězdy, které v Galaxii existovaly. Podle odhadu pozemských vědců se jeho přesnost pohybovala mezi pětasedmdesátí až osmdesáti procenty ve srovnání se skutečností. Jenom zhruba sedm procent hvězd bylo v minulosti navštíveno. Zbytek byl označen pouze
Čísly a písmeny - právě natolik, aby se v nich galaktonautičtí důstojníci vyznali.

Ronson Lauer se mezitím rozhodl. Sáhl pro malý přístroj podobný kapesnímu počítači, namačkal na něm údaje a jedna z hvězd se objevila v centru, obrazovky. „Tuhletu," oznámil suše Lauer. „Je to slunce podobné našemu."

Gunter Chellish si všiml. Že se Lauer obrátil k Suttneyovi. Suttney přikývl a odpověděl: „Když myslíš."

Lauer ukázal na obrazovku. „Tak začněte počítat, Chellishi," přikázal, „Však víte jak na to. Já si vás ale budu kontrolovat. Bude to... Nač ještě čekáte?"

Chellish pochopil, že mu Lauer chce naznačit, jak se vyzná, ale to o něm Chellish věděl dávno a proto mu tahle demonstrace vědomostí připadala poněkud směšná.

Pustil se do práce bez zápalu a mechanicky, a zatímco vypočítával souřadnice skoku, přemýšlel, co chtějí dezertéři dělat v blízkosti bezejmenného slunce, uprostřed oblasti, kam ještě nikdy nevstoupila noha Pozemšťana ani Arkonidana.

Prozatím ho nenapadalo vůbec nic.

^ ^ ^

„Je zcela jasné, co musíme udělat," vysvětloval Perry Rhodan. „Budeme hledat zmizelou Gazelu. Musí být nalezena.než se těm třem podaří provést ještě větší hloupost. Spoléhám přitom na jejich nejistotu, která dříve nebo později způsobí, že udělají chybu, které se budeme moci chytit. Spoléhám i na nadporučíka
Chellishe, pokud je ještě naživu. Ten už najde způsob, jak nám dát znamení.

Momentálně neexistuje nic důležitějšího, než pátrání po zmizelé lodi. Do doby, než se v této oblasti překříží oba sousední Časoprostory, zbývá ještě nějaký čas. Nemáme kam spěchat. Smíme použít celou naši flotilu, abychom pátrali po Gazele.

Dále můžeme dát úkol našim mikrotechnikům Swoonům, aby vyvinuli přístroj, který umožní zaměření trans kujících lodí i přesto, ze budou mít na palubě absorbéry."

Chvíli mlčel a pak se usmál. „Prokazuje se tedy, Že se vynález absorbéru obrátil proti nám. Ukradený člun byl absorbérem vybaven, takže je pro nás nemožné najít jeho stopu. Musíme nalézt novou zbraň proti své vlastní zbrani, abychom se z těchto potíží
dostali." Zmlkl. Pohlédl na své muže a zadíval se na plukovníka Sikermanna.

„Budu vám muset vzít celou řadu vašich lidí, Sikermanne," pokračoval. „Lodě na Gray Beastu musejí být obsazeny. Vy budete dál pracovat na rozšiřování základny. Nemyslete si, že vaše práce je něčím druhořadým!"

Pak se podíval na majora van Aafena: „Van Aafene, vy poletíte k Zemi. Dostanete záznamy o nové situaci a patřičné instrukce. Tímto dostáváte rozkaz předat veškeré podklady přímo do rukou maršála Preyta. Dostanete k dispozici křižník jako kurýrní loď."

Van Aafen přikývl, ale Perry Rhodan se už díval na muže vedle něj, kapitána Aurina.

„Vy máte čestný úkol, Aurine," řekl Rhodan. „Vyhlásíte poplach pro celou flotilu. Veškeré rozkazy dostanete, řekněme, za čtyřicet minut. Mezitím připravte všechno potřebné."

Rodes Aurin vstal, zasalutoval a odešel.

„To je všechno, pánové," skončil Rhodan. „Děkuji vám!"

Muži vstávali a odcházeli. Zanedlouho byl sál prázdný.

Mobilizovala se obrovská moc. Země se chystala bránit svá tajemství. Bránila se proti nepříteli, který by zaútočil sotva by zjistil, kde Zemi najít. Země se připravovala ukázat svou sílu. Sílu, která byla vybudována za méně než sedmdesát let a přesto se odvažovala postavit proti desetitisíciletému impériu Arkonu.

^A ^

Nechali ho o samotě s Oliverem Roanem. Vypnuli interkom. Suttney mu oznámil, že má transici provést za půl hodiny a Chellish by rád věděl, co chtějí během tohoto Času podniknout.

Oliver Roane seděl za nim uprostřed místnosti v křesle a pořád ještě držel v ruce pistoli. Neúnavně mířil na Chellishova záda. NM Roaneův dosah, nikoliv však na dosah Chellishův, ležel ovládací panel telekomové vysílačky. Chellish zavřel oči a v duchu prováděl úkony, které byly nutné k přípravě vysílačky na krátké znamení. Stačily jenom dva pohyby. To bylo všechno. Záležitost, kterou zkušeny spojař provede během půl vteřiny.

I kdyby to ale mělo trvat pouhou setinu vteřiny a i kdyby Šlo pouze o jediný pohyb, Chellish by jej nemohl provést. Roane dával pozor, a už to dvakrát dokázal.

Gunter Chellish se zlobil.

Začal si pohrávat s ovládacím panelem před sebou. Ronson Lauer ho pozoroval a zjišťoval, že Chellish nenadělá žádné škody. Hlavní páka transice byla zablokována a uvolní se teprve za , půl hodiny. Nemohl tedy nic namítat. Protože se nudil, otevřel znovu katalog a prohlížel si okolí cílové hvězdy. Nenašel tam nic zajímavého, takže hledal o kus dál a podíval se na další sektor.

Ten byl zčásti označen žlutě. Žlutá část sektoru patřila do oblasti vlivu arkonidského impéria. Tahle žlutá součást vesmíru se podobala jazyku, vyplazenému z pravého okraje přímo doprostřed obrazovky. Chellish zapnul zvětšení výřezu a prohlížel si označené hvězdy včetně dat a jmen.

Četl arkonidská jména. Zněla mu velíce cizokrajně, jako například: Galtha, Oone, Sophrun, Lovann, Hayireko, Mininit a řada dalších, o kterých nikdy předtím neslyšel. Nicméně se alespoň zamyslel a ponořil se do snů o bytostech, které by na takových planetách mohly žít.

Protože si však přitom nadále pohrával s počítačem, pomalu klouzal přes žlutě zbarvenou část katalogu. Jména hvězd byla stále méně zastoupena. Mimo oblast svého vlivu si Arkonidané nedávali tu práci, aby křtili hvězdy. Chellish četl; Naaivon, Jo-

plat, Joshan, pak několik centimetrů nic a dále jenom body beze jmen. A potom: Latin-Oor.

Zarazil se. Latin-Oor. To jméno přece nedávno slyšel. V jaké souvislosti? Znělo to jako „latinská ruda". Vzpomínal si, že mu to tuhle věc připomínalo už tenkrát, když jméno uslyšel poprvé.

Vracel se po stopách myšlenek. Ruda... Ptal se v duchu sám sebe, zda na Latin-Ooru skutečně nějaká ruda je, přestože arkonidské jméno nemělo přirozeně nic společného s Chellishovým překladem. Myslel si, že by stálo za úvahu vybudovat na této planetě základnu, kdyby tam skutečně bylo možné těžit hodnotnou rudu...

Ano, to bylo ono!

Najednou si vzpomněl. Latin-Oor bylo slunce, kolem kterého se podle Ostalových zfalšovaných informací točila planeta, jež měla hrát roli Země. K této planetě byla svedena pozornost Regenta Arkonu, aby si myslel, že konečně našel toužebně hledané souřadnice Země.

Akce Clydea Ostala se podařila. Regent spolkl návnadu a vyslal do boje velkou flotilu. Chellish si už nevzpomínal, na kterou z planet tohoto slunce mířily informace Clydea Ostala. Zda to bylo na Latin-Oor 3, nebo na Latin-Oor 4. Ale byl si jist, že jednu z nich brzy obklíčí Regentova flotila a vyzve obyvatele k bezpodmínečné kapitulaci. Tenkrát, když byla o těchto věcech ve velínu řeč, se srdečně smáli představám, jak Arkonidanům na výzvu nikdo neodpovídá, jak přistávají a přitom musejí konstatovat, že na domnělé Zemi nežije žádná inteligentní bytost, a proto doufali, že to způsobí nějakou tu újmu na zdraví Regenta Arkonu.

Gunter Chellish listoval katalogem zpátky. Porovnával údaje slunce, které Ronson Lauer vybral, s údaji Latin-Ooru - vertikální odstup obou sluncí nepředstavoval víc než deset světelných let. Chellish najednou pochopil. Připomněl si, co mu Lauer odpověděl, když se ho zeptal, zda má nějaký určitý cíl: „Hlavně, aby tam nebylo moc horko. Nepoletíme nikam, kde by kosmické lodě Pozemšťanů nebyly žádoucí..."

To bylo ono. Aby tu kosmické lodě Pozemšťanů nebyly žádoucí,

Pro arkonidské kosmické lodě platil pravý opak. Lauer musel katalog prostudovat a věděl, jak blízko je jeho cílová hvězda od Latin-Ooru. Vybral ji proto, že tam chtěl mít arkonidské lodě, až se Suttney pustí do uskutečňování svého úmyslu.

Už nemohlo být pochyb, o jaké úmysly se jedná. Suttney toužil po blízkosti Arkonidanů. Ti ho však třeba nebudou chtít - z obav před komplikacemi, kdyby se jim něco nezdařilo.

Souřadnice Země!

Gunter Chellish nepotřeboval Žádný interkom, aby zjistil, kde je teď Lauer a Suttney a co tam dělají. Jistě se nacházeli v registratuře a snažili se vypočítat galaktickou pozici Země. Nebylo to jednoduché. Vzhledem k bezpečnostním opatřením nebyly poziční údaje Země nikde uloženy. Ani v galaktickém katalogu neexistovala hvězda, která by nesla označení Slunce. Ale existovala samozřejmě možnost spočítat souřadnicové hodnoty sluneční, soustavy Země podle přesné polohy okolních hvězd. K tomu však bylo zapotřebí značného množství astronomických znalostí. Chellish nepochyboval, že je Ronson Lauer má, ale nebyl v těchto věcech cvičen a bude určitě potřebovat pěkných pár hodin, než vůbec stvoří počítačový program pro výpočet něčeho takového.

Kolik mohu mít ještě Času? ptal se Chellish sám sebe. Půldruhé hodiny, než posbírá všechna data, a pak ještě tri hodiny než vytvoří program. Zbytek proběhne během několika vteřin, počítač takové záležitosti vyřídí rychle.

Takže takových čtyři a půl. pět hodin - pokud se Suttney nerozhodne přivolat arkonidské lodě, namísto aby do vesmíru bezcílně vysílal poziční údaje. Pokud by chtěl Čekat na přílet Arkonidanů, pak by mohlo uplynout ještě několik dalších hodin. Možná ještě jednou Čtyři nebo pět.

To byla spousta času. Přesto Chellish začal být nervózní. Musel podniknout něco, co by zabránilo uskutečnění Suttneyova úmyslu. Musel dát Pozemšťanům na Gray Beastu znamení, kde mají hledat unesenou Gazelu. Ale netušil, jak by to měl udělat.

Ohlédl se na Roanea. Oliver Roane seděl stále na svém místě,

pistoli jako vrostlou do dlaně, a stupidně na něj zíral. Chellish se usmíval, ale Roaneova tvář zůstávala tupá.

„Vy nemáte strach, Roane?" zeptal se Chellish.

V myšlenkách však byl někde jinde. Muselo ho napadnout něco, čím by Suttneyovi udělal čáru přes rozpočet, a měl zvláštní pocit, že se mu to nejspíše podaří, když si s někým bude povídat.

„Z vás snad?" zavrčel Roane.

„Ne, ale ze zajetí a z toho, že budete zastřelen."

Když Roane pochopil, co má Chellish na mysli, zamračil se.

„Blbost," odpověděl. „Nikdo nás nechytí."

Chellish se však nevzdával.

„Vy si myslíte, že je správné, co chce Suttney udělat?" zeptal se.

Roane se hloupě zachechtal, „Vy ale máte způsoby! Vždyť vůbec nevíte, co Suttney chce."

„Pochopitelně, že to vím!"

„Chacha!"

„Má v úmyslu," vysvětloval zcela vážně Chellish, „přistát na neznámé planete a zotročit si tamější primitivní obyvatelstvo podle svých představ. Co jiného by asi tak mohl plánovat?"

Roaneovi málem vypadly oči. Předklonil se a nevěřícně zíral na Chellishe. Trvalo pár vteřin, než pochopil, co to Chellish vlastně řekl. Během těchto vteřin si Chellish uvědomil, že jeho nápad sice není geniální, nicméně použitelný.

Oliver Roane se začal smát. Velín se otřásal chechotem nad Chellishovou hloupostí. Chellish však využil příležitosti, pootočil se i s křeslem a rychle zmáčkl dvě vedle sebe ležící tlačítka.

Roane si toho prudkého pohybu všiml. Rázem se přestal smát a přimhouřenýma očima si Chellishe měřil. „Co to děláte?" vyhrkl a vstal.

„Nic zvláštního," odpověděl Chellish co nejlhostejněji. „Jenom jsem trochu změnil nastavení klimatizace. Je tu na mě trochu horko."

„Fakt jenom klimatizaci?" nedůvěřivě se zeptal Roane. •

Chellish přikývl.

Roanea nic nenapadalo. Bylo mu Jasné, že by o této události měl informovat Suttneye. Ale to by musel opustit velín, interkom byl přece vypnutý,

Roane se nejistě rozhlížel a zkoumal, jestli se s klimatizací opravdu něco změnilo. Ale bylo tam pořád stejné teplo jako předtím.

Gunter Chellish se mezitím obrátil ke svému pultu a ukázal Roaneovi záda. No jo, říkal si Roane, vždyť to Suttneyovi můžu říct, až se vrátí.

Gunter Chellish však zíral na blikající zprávu na monitoru:

UZAVÍRACÍ IMPUL2 ROZDĚLOVAČOVÉHO SYSTÉMU, ODDĚLENÝ KOMPENZÁTOR S. OBĚ TLAČÍTKA POUZÍ VAT VŽDY ZÁROVEŇ!

A právě tohle neudělal. Nejdříve zmáčkl levé a pak pravé tlačítko. Věděl, že tímto způsobem vyvolal určitou nerovnováhu v regulační soustavě, ale netušil, jaký efekt Špatným pořadím tlačítek vlastně vyvolal.

^ ^ ^

Pozemská flotila vyrazila na cestu. Lodě se zformovaly do síťové formace. Generál Deringhouse, veterán z počátku vzniku Sluneční říše, který si stejně jako ostatní Čelní muži zachoval mladistvý vzhled, řídil tento manévr z paluby lodi BARBAROSSA, superobřího křižníku imperiální třídy. Existovala jenom jediná loď, která nepodléhala Deringhouseovu velení: DRUSUS, nová
loď stejné třídy, vlajkový křižník pozemské flotily, kterému velel Pěny Rhodan osobně.

Plán pátrací akce byl vypracován týmem matematiků. Existovala celá řada možností, jak najít první stopy zmizelé Gazely a všechny přístroje, které byly schopny vidět, ohmatávat, registrovat, analyzovat a přijímat signály, musely být bez přestávky obsazeny a sledovány.

Jedno se zdálo zcela vyloučeno. Že zmizelá loď může svou pozici prozradit pomocí hyperskoku. To nebylo možné díky přístrojům, které měla na palubě.

/

Pěny Rhodan však choval ještě další naději, a ta spočívala v tom, že pokud Gunter Chellish žije, jistě udělá něco, co pátrání pomůže.

<- ^ ^

„Něco zvláštního?" zeptal se Suttney, když vstoupil do velínu.

Oliver Roane vstal a zabručel. „O ničem nevím," odpověděl. .Jednou se něčeho dotkl a tvrdil, že je to klimatizace."

Ve vstupu se zastavil Ronson Lauer. Trhlo to s ním a připomínal kočku před skokem. Je z nich nejnebezpečnější, pomyslel si Chellish. Je rychlý a bezohledný.

Walter Suttney se k němu také obrátil a pozorně se na něj zadíval. ,

„Tak co to bylo, Chellishi?" zeptal se.

Gunter Chellish mu však neodpověděl.

Suttney se přiblížil o dalších pár kroků. „Odpovězte, Chellishi! Byla to klimatizace?"

„Ne," odpověděl klidně Chellish a díval se přitom Lauerovi do očí.

„Tak co to bylo?" chtěl vědět Suttney.

„To nevím," odpověděl Chellish co nejklidněji. „Zkrátka jsem zmáčkl dvě tlačítka."

Ronson Lauer sahal po zbrani, kterou měl v pouzdře u pasu.

„Proč?" zeptal se Suttney.

„Abych získal čas," odpověděl Chellish a vstal. „Co jste mysleli?"

Lauer přistoupil blíž. Zbraň držel v ruce a díval se jako vrah.

„Čím déle tady budeme trčet, tím lépe pro mě, ne? To je můj důvod," odpověděl nakonec Chellish.

Walter Suttney vypadal zprvu zmateně. Nedokázal pochopit, že se takhle může chovat někdo, koho má ve své moci, a jak to může ještě tak otevřeně přiznat. Pár metrů za ním stál Oliver Roane, měl otevřená ústa a očividně nic nechápal. Ronson Lauer se však plížil jako kočka.

Gunter Chellish cítil, že mu jde o krk. Se zbytkem vnitřního klidu, který mu ještě zůstal, řekl: „Pozor na Lauera, Suttneyi!"

Suttney se obrátil a Chellish pokračoval: „Chce zabít jediného muže, který umí řídit tuhle loď."

Walter Suttney se podíval na Lauera a podle výrazu očí poznal, co má za luhem.

„Klid!" zarval. „Lauere, zůstaň kde jsi! A schovej tu bouchačku!^

Ronson Lauer se zarazil, ale poslechl. „Zradil nás," sykl. „Kvůli němu tady budeme několik dní trčet."

„Mohl bych vás za to dát zabít," řekl klidně Suttney. Chellish vychutnával svůj triumf. „Ne, to byste opravdu nemohl. Ledaže byste tady chtěli zůstat navždycky. Sice trochu rozumíte technice a Lauer galaktické matematice, ale dohromady vám to nestačí, abyste mohli Gazelu sami řídit."

Suttneyovi to očividně taky došlo. Přikývl a dodal; „Takhle jste si to tedy vymyslel." Pak se ohlédl a zeptal se: „Tak co s ním uděláme?"

Ronson Lauer na něj ukázal. „Olivere! Dej mu pořádnej vejprask!"

„Ano, to bude nejlepší," usmál se Suttney. „Polož pistolí, Olivere, a ukaž mu, že s námi není legrace-"

Oliver Roane odložil pistoli na polštář křesla. Pak vstal a pomalu se blížil.

Gunter Chellish také vstal.

„Pojď sem, chlape!" Šklebil se na něj Roane. „Nebo nakonec spadneš na ovládací panel a ještě všechno rozbiješ." Chellish se však nepohnul. „Pojď si pro mě!" zabručel.

Ronson Lauer ustoupil stranou. Zdálo se, jako by Chellish veškerou pozornost soustředil jen na Roanea, ale ve skutečnosti viděl, jak se mu Lauer plíží do zad.

„Pojď sem, povídám!" hrozil Roane. Ve stejné chvíli Lauer triumfálně vykřikl: „Pošlu ti ho!" Chellish těsně za sebou uslyšel kroky. Bleskurychle ukročil stranou a způsobil tím, že Ronson Lauer, který ho chtěl vší silou

strčit dopředu, padl do prázdna. Zatímco se Lauer řítil vedle něj, popadl ho zezadu za límec kombinézy. Tím zpola dosáhl svého. Druhou rukou chytil Lauera za opasek, udělal tři rychlé kroky k Roaneovi a pak mu Lauera mrštil v ústrety.

Všechno to proběhlo velice rychle. Roane měl ruce sevřené v pěsti a zdvižené, takže nyní reagoval příliš pomalu. Jakmile se proti němu Lauer vyřítil, rovnou udeřil. Zasáhl Lauera vší silou. Oběť se otočila kolem osy a padla na podlahu.

Chellish v tom spatřoval šanci. Než se Roane vzpamatoval, už. byl u něj a zpracovával ho pěstmi. Roanea to překvapilo, musel o dva kroky ustoupit. Chellish pokračoval a bušil do něj hlava nehlava. Roane se potácel a zastavil se až u ocelové steny velí-
nu.

Neuvědomoval si, že má zraněné prsty. Už ho nebolely, ale pod vlivem regenerující masti mu přes rány, způsobné pistolí Olivera Roanea, narostlá tenká kůže. Teď, když zpracovával napůl bezvědomého protivníka, si rány znovu otevřel.

Zabolelo ho to po celém těle. Zapotácel se. Z očí mu vyhrkly slzy a téměř nic neviděl. Roane si uvědomil, že mu protivník poskytl Čas aby se vzpamatoval. Slyšel ho zasténat. Nevěděl co se stalo, ale využil toho. Potácivě ustoupil od stěny. Chellish viděl, jak se k němu blíží. Chtěl se bránit, ale bolest byla příliš silná. Roane ho zasáhl přímo do hlavy. Třetí ránu už nevnímal. Cítil, jak se do bolesti, vycházející z prstů, noří jako do ohnivého moře.

To byl prozatím konec.

Přání, aby získal čas, bylo tak silné, že ho neopouštělo ani při ztrátě vědomí. Sotva se probral, okamžitě věděl co se stalo, a že by nemohl udělat nic hloupějšího, než znovu otevřít oči a dát tím najevo, Že se vzpamatoval.

V blízkosti slyšel zvuky, ale protože mu hlava duněla, nedokázal je určit. Teprve po chvíli poznal Suttneyův hlas. Říkal:

„Proč ses do toho pletl? Kdo ti to dal za úkol?"

Odpověď přicházela od Lauera: „Nepotřebuju od nikoho žádný úkoly. Dělám na vlastní pěst. Je mi to všechno jedno, ale ten chlápek mi zaplatí, až ho nebudeme potřebovat."

„Ty ho necháš na pokoji, Ronsone," řekl klidně Suttney, ale bylo znát, že v sobe zadržuje zlobu. „Máme přece jiný cíle než zabíjet lidi."

Chvíli trvalo, než Lauer odpověděl: „Myslíš? Myslíš, že mi do toho můžeš mluvit? Radši si hezky hlídej tu svoji ovečku, až bude po všem."

Suttney na to nic neřekl. Chellish slyšel kroky a pak zvuky, jak se někdo posadil do křesla. Pravděpodobně Suttney. Vypadalo to, jako by poslední události poněkud narušily vzájemnou harmonii tří dezertérů.

Suttney náhle řekl: „Pokud se nepřebere ani za hodinu, vylejem mu na hlavu kbelík vody."

Chellish se rozhodl, že tuhle darovanou hodinu musí využít. Vzhledem k mizernému zdravotnímu stavu pro něj nebylo nijak těžké okamžitě usnout.

^ A ^

Křižník DRUSUS křižoval předepsanou oblastí v málo hmotné enklávě, pětačtyřicet světelných let daleko od modré trpasličí hvězdy Vollaal. Pětasedmdesát procent člunů bylo na cestě, prohledávalo vesmírný sektor, který byl DRUSUSU přidělen. Zbývající kosmické čluny zůstaly na palubě křižníku, aby byly v případě potřeby k dispozici.

Na palubě DRUSUSU pracovalo i několik mužů, kteří byli před nedávném přijati do flotily. Osídlenci z Gray Beastu, ke kterým se ostatní chovali dosud s nedůvěrou. Koneckonců tři z nich unesli hledanou Gazelu včetně nadporučíka Chellishe.

K bývalým osídlencům na palubě DRUSUSU patřil i Horace O. Mullon, dřívější vůdce Demokratů, muž, který nakonec zajal a odsoudil Hollandera. O Mullonovi existovaly na Zemi záznamy, které pocházely z dob, kdy na ní žil, dále když byl vyhnán a budoval osídleneckou kolonii, i záznamy, které byly pořízeny

podle informací kapitána Blaileye, o něž projevil velký zájem i sám Pěny Rhodan. Kromě toho byl Mullon prakticky jediným, koho se nedůvěra posádky netýkala. Nikdo nevěřil, že by Hollanderův největší protivník mohl s jeho bývalými přívrženci táhnout za jeden provaz.

Zájem, který o něj Perry Rhodan projevoval, způsobil, že Mullon nebyl přijat na palubu lodí v nejnižší hodnosti. Byl zařazen jako poddůstojník s tím, že brzy dostane svůj dekret poručíka, pokud se bez jakýchkoli výhrad prokáže, že definitivně skoncoval se svou revoluční minulostí, Ve třiceti letech by z něj byl sice poměrně starý poručík, ale vzhledem k jeho nepochybným organizačním schopnostem se dalo Čekat, že by byl brzy a rychle povyšován.

Mullon získal dojem, že se přiblížil okamžik, kdy mohl prokázat svou loajalitu. Podle všeho se daly čekat velké události. Horace O. Mullon měl v úmyslu se při nich vyznamenat.

O den později zjistil, OČ vlastně šlo. Jakmile se dozvěděl, že na unesené Gazele je i poručík Chellish, jeho přítel, se kterým společně zajali Hollandera a navštívili planetu Pípáků, zapomněl na nějaká vyznamenání a najednou mu vůbec nezáleželo na tom, aby ,se stal co nejdříve poručíkem. Představoval si, v jaké zapeklité situaci se poručík Chellish nachází. Znal ty tři muže, kteří Gazelu unesli, znal je natolik dobře, aby věděl, že Chellish od nich nemůže čekat nic dobrého.

Gunter Chellish byl ztracen, pokud by se Gazelu nepodařilo najít dřív, než dezertéři uskuteční své plány. Musela být nalezena, to byla Mullonova jediná myšlenka.

^ A ^

Gunter Chellish se probudil v okamžiku, kdy se po něm rozlil ledový déšť. Skulil se stranou a unikl tak zbytku vody, kterou na něj z velkého kbelíku s chutí lil Ronson Lauer. Jeho rychlá reakce Lauera nazlobila. Kopl do něj a když Chellish nadskočil, vytasil zbraň a namířil. „Však počkej!" vyhrkl - i

Po krátkém spánku se Chellish cítil podstatně lépe než předtím. Bolesti hlavy téměř zmizely a prsty přestávaly bolet. Rány se znovu začínaly hojit.

Když spatřil Ronsona Lauera, musel se smát. Lauer vběhl do úderu Roaneových pěstí lak prudce, že ještě teď nesl ve tváři jejich stopy.

Chellishův smích Lauera ještě více podrážděl. Zvedl pistoli a Chellish viděl, jak ohýbá ukazováček kolem spoušti. „Však on tě ten smích přejde, kámo!"

„Tak dost!" ozval se v té chvíli z pozadí velínu Suttney. „Řekl jsem ti, Ronsone, co si o tom tvým vzteku myslím."

Chellish se tvářil, jako by Lauerova zbraň vůbec neexistovala. Díval se v ústrety přicházejícímu Suttneyovi a také Oliveru Roaneovi, který zůstal sedět ve svém křesle. Ztěžka oddechoval a jeho obličej byl téměř celý schován pod obvazy a náplastmi, které si očividně přiložil sám.

„A vy taky končíte, Chellishi," pokračoval Suttney. „Od téhle chvíle už nedostanete jedinou příležitost, abyste mohl dělat potíže. Posaďte se na své místo a zjistěte, jakou Škodu jste nám způsobil.'"

Chellish souhlasil- Když přecházel k pilotnímu křeslu, podíval se na hodinky. Ležel tři hodiny v bezvědomí. Ale jak to vypadalo, tyhle tři hodiny nepostačovaly, aby pátrací lodě flotily ztracenou Gazelu našly.

Naplňovalo ho napětí, už je skrýval jenom s námahou, ale posadil se k ovládacímu panelu a připravoval transici. Zmáčkl dvě tlačítka v obráceném pořadí, to bylo všechno, co věděl. Vůbec netušil, jakou škodu způsobil - nevěděl ani to, zda vůbec k nějaké došlo. Jediné co věděl, bylo, že regulační systém je velice složitý mechanismus. Otázkou tedy zůstávalo - co se vlastně rozbilo? Chellishovi se roztřásly ruce, když začal s kontrolou. Zanedlouho počítač hlásil: Rozdělovač Číslo 255, kontrolní bod 17 a indukcí vita 15 mikrohenry S-kompenzátor.

Oddechl si - tiše, aby to nikdo neslyšel. Jeho plán se zdařil. Oprava bude trvat pouze půldruhé hodiny, možná i o něco méně.

Ale rozdělovač číslo 255 a kontrolní bod 17 ležely ve stejné šachtě jako absorbér vlastních frekvencí při transici.

„Tak co je?" vyzvídal Suttney.

Chellish ukázal na obě kontrolní signálky. „Jeden rozdělovač a jeden kontrolní čip se nám rozbily."

„Těžká oprava?"

„Cíp opravit nepůjde, rozdělovač možná za dvě hodiny."

Suttney vytřeštil oči. „Chcete tím říct, že se nepohneme z místa, pokud ten čip neopravíme?"

Chellish se usmál a zavrtěl hlavou. „Ne, to říct nechci. Nasadit nový cíp bude snadné. Máme jich ve skladu náhradních dílů dost, pokud jste ho náhodou nevyprázdnili."

„Přestaňte s těmi žertíky'" odsekl Suttney ostře. „Jak dlouho bude oprava trvat celkem?"

„Dvě hodiny," odpověděl Chellish.

„Dobrá, tak se pusťte do práce. Potřebujete nějaké přístroje?"

„Celou řadu," zašklebil se Chellish.

„Tak si je vyhledejte, ale nemyslete si, že se dostanete k vysílačce- Ronson vás bude hlídat. Ronsone, jdi s ním!"

„Bude mi potěšením," zakrákoral Lauer.

Chellish si vyzvedl měřící přístroje i další nástroje a materiál, který potřeboval. Pohyboval se pomalu a s rozmyslem. Neměl v úmyslu provést opravy co nejrychleji. To tedy ne.

Pak otevřel vstup z hlavního vchodu do šachty K a slézal do ní po žebříku. Ronson Lauer ho následoval. Vstup na chodbu zůstal otevřený.

Po stěnách šachty byla umístěna řada nejrůznějších vedení. Chellish, který dosud ještě nevěděl, jak provede zbytek svého plánu, aniž by si toho Lauer všiml, najednou dostal nápad. Většina těchto vedení byla pod napětím více než dvou tisíc voltů. Pokud by se mu podařilo zařídit, aby se Lauer dotkl alespoň jedním prstem neizolovaného místa, pak...

Sedm metrů pod vstupem žebřík končil. Od tohoto místa byla Šachta K ve skutečnosti vodorovnou chodbou. Chellish se na konci žebříku na okamžik zastavil. Viděl malou černou krabičku rozdělovače, který měl opravit, a hledal místo s vypadlým či-

pem. Zároveň si prohlížel i třpytivý štíhlý válec absorbéru vlastních frekvence o který mu vlastně Šlo. „Pokračujte.'" přikázal Lauer.

Chellish poslechl. Minul rozdělovač a odložil si plastikovou tašku s nářadím mezi černou krabici rozdělovače a stříbrný válec absorbéru.

„Tady budeme pracovat," vysvětloval ochotně Lauerovi. „Udělejte si u nás pohodlí."

Ronson Lauer nechápavě zamrkal. Když pochopil, že se mu Chellish vysmívá, rozzuřil se a zrudl.

Chellish si ho však nevšímal a začal vytahovat nářadí. Aniž, by si to Lauer uvědomil, Chellish velmi pozorně sledoval, kam si Lauer sedá.

První, co Chellish udělal, bylo uvolnění jednoho zaizolované-ho vedení. Pracoval tak rychle a bez obav, že Lauera nemohlo ani napadnout, že si pohrává s vysokým napětím. Výsledek Chellis-he uspokojil. Uvolnil asi deset centimetrů kabelu silného jako prst.

Pak se začal věnovat rozdělovači. Okamžitě zjistil, co se stalo. Stačila skutečně jenom jednoduchá oprava. Chellish se pustil do práce. Upevnil a vyčistil spečené spoje a nahradil rozbité součástky novými. Pak provedl kontrolu, ale zjistil, že rozdělovač ještě nefunguje. Povzdechl si. Nezbylo mu nic jiného, než přístroj zkontrolovat znovu a pozorněji.

Čas plynul. Chellish se přitom na Lauera několikrát ohlédl, a zdálo se mu, že se jeho hlídač necítí dvakrát dobře. Zároveň si také všiml, že vedle Ronsona Lauera vede kolmo nahoru jediná trubka chlazení z neizolovaného kovoplastiku, což byl vynikající vodič. Kdyby se Lauer té trubky jenom jednou dotkl, aby se jí přidržel.. Chellish začínal ztrácet trpělivost. Uplynula téměř hodina. Rozhodl se, že si vymyslí jiný plán, pokud by se Lauer během následující půlhodiny té zatracené trubky nedotkl.

Mezitím dál opravoval rozdělovač. Zároveň si uvědomoval, že tohle je jeho poslední Šance. Pokud by ji nevyužil, byl by ztracen. Ba ještě hůře - nikdo by nedokázal zabránit galaktické válce, kdyby se Regent Arkonu dozvěděl skutečnou pozici Země.

Chellish se touto představou zpotil a v duchu začínal Ronsona Lauera proklínat. Stále častěji se po něm ohlížel, až Lauer zpozorněl a vyjel na něj: „Hleďte si svýho! Máme naspěch. Jestli se ještě jednou otočíte, budu střílet!"

„Aha!" zasmál se Chellish. „Aby váš výstřel roztavil nějaké dráty, že? Pak byste se už odtud nikdy nedostali."

„Tak o to vám teda jde?" vyjel Lauer. „Že si nedovolím střílet ze strachu, abych tady něco nerozbil? No počkejte, já vám ukážu co umím!"

Tohle byla šance! Konečně! Ronson Lauer vstal. Termopistoli držel hlavní dolů a hledal místo, odkud by na Chellishe mohl vystřelit, aniž by poškodil vedení.

Nebylo tak jednoduché vstát. Lauer se přidržel vedlejší trubky, zvedl se, ale nepouštěl se jí ani když už stál na nohou.

Gunter Chellish vykřikl: „Nestřílet! Nestřílet!"

Ve skutečnosti z jeho hlasu znělo nadšení. Zatímco Lauer pečlivě mířil, Chellish sklouzl stranou a pomocí izolačních kleští přestřihl uvolněnou část vedení vysokého napětí. Popadl volný konec do ruky a schoval se za rozdělovač. Lauera to spletlo. Mířil na svého protivníka, ale ten mu najednou zmizel z dohledu. Jakkoli byl Lauer rozčilený, věděl, že bude ztracen, pokud svým výstřelem zničí některý z důležitých agregátů.

Zaváhal, a to byla pravá chvíle pro Guntera Chellishe!

Rychle, nicméně opatrně natáhl ruku s volným koncem vedení vysokého napětí a dotkl se trubky, za kterou se Lauer na druhém konci držel.

V té chvíli Lauer zavyl a začal se neovladatelně třást. Řval tak dlouho, dokud Chellish neuvolnil drát. Celou tu dobu se nemohl pustit. Teprve pak klesl k podlaze a omdlel.

Chellish neváhal. Upevnil drát na původní místo a hned se pustil do práce na absorbéru.

Nepotřeboval ani minutu, aby jej vyřadil z provozu. Když byl hotov, posadil se a naslouchal.

Počítal s tím, že křik Ronsona Lauera bude slyšet až do velínu a že se Suttney brzy ukáže nahoře ve vstupu do šachty. Zatím tam ale nikoho neviděl.

Podíval se na Lauera a pak znovu nahoru - bylo tam ticho a klid. Opatrně, nicméně poměrně rychle spojil oba konce vysokého napětí pomocí flexibilního kusu kovoplastiku. Pak je ovázat původní izolací a když byl hotov, zahleděl se na svou práci, aby

s uspokojením konstatoval, že nikdo nemůže na první pohled poznat, co se tu stalo. ,

Ronson Lauer byl stále v bezvědomí.

Chellish překročil bezvládné tělo a lezl nahoru po žebříku. Přitom neustále volal; „Hej... Suttneyi. Roane! Lauer je v bezvědomí!"

Nikdo ho neslyšel. Vystoupil na hlavní chodbu a běžel k velínu. Pořád ještě křičel. Vřítil se do velínu a zjistil, že Suttney vyměňuje Roaneovi obvazy na tváři.

„Panebože, copak jste všichni hluchý?" zakřičel Chellish. „Lauer dole omdlel. Muselo se mu něco stát. Asi se dotkl nějakého vedení. Tak mi přece pomozte!"

Walter Suttney se postavil a nedůvěřivě si ho prohlížel. „Jste si jist," zeptal se, „Že jste mu k tomu nijak nedopomohl?"

Chellish hrál překvapeného. „To bych nesvedl," tvrdil bez dechu. „Jak bych to asi měl udělat? Měl jsem mu říct: Milej Ronsone, ničeho se tady nedotýkej?"

Suttney už nic neříkal. Minul Chellishe a vyšel na hlavní Chodbu. Chellish ho následoval.

- ^ A ^ ;

Horace O. Mullon se nacházel ve stavu podobném tranzu. Jeho pohyby už nebyly kontrolovány vědomím. Jednal nevědomky a

vykonával veškeré úkony tak, jak se to naučil, to znamená bez zbytečného přemýšlení.

Teď už to byly čtyři dny, co nespal - vyjma pěti hodin, během nichž se hned na začátku snažil trochu prospat a také najíst. Jeho tělo fungovalo z posledních zbytků sil. Na první pohled bylo zřejmé, že může trvat už jen několik hodin než Mullon omdlí a bude zralý pro nemocnici.

Přesto ho však nechali být. Bylo to jeho vlastní přání. Chtěl zůstat na svém stanovišti.

Jako kdyby tušil, že na něj čeká velký objev!

Obsluhoval kompenzační zaměřovač. Seděl před ním už deset hodin, aniž by se cokoli stalo. Monitor přístroje neukázal nic. Jen jednou, se objevila jiskřička, která vsak okamžitě zase zhaslá. Mullon věděl, že se jedná pouze o drobné poruchy mezihvězdného prostoru a nikoli o otřesy prostoru při transici.

Zablesknutí, které viděl teď, bylo jednoznačným signálem. Mullon se rázem probral ze svého tranzu. Okamžitě nasměroval anténu. Blesk pobledl a zmizel, ale o pár vteřin později se objevil znovu. Byl ještě jasnější a zřetelnější než předtím, a tak velký, že se klenul přes celou obrazovku.

„Zaměření!" vykřikl Mullon a hlas mu přitom přeskakoval. „Zaměření u kompenzačního zaměřovače! Máme je!"

Pak vypadl ze svého křesla a zůstal ležet bez hnutí na podlaze.

^ A ^

dopadlo to dobře. Ronsona Laera našli ve chvíli, kdy se zrovna probíral. Dobré na tom bylo, že si na nic nevzpomínal. Samozřejmě, že se snažil dávat vinu za svou nehodu Chellishovi, ale Chellish podle pravdy vyprávěl, že po něm Lauer chtěl střílet a že se před ním schoval. Zdálo se, Že mu Suttney věří. Ronson Lauer zuřil tak, až se mu udělalo špatně. Suttney a Chellish ho pak společně odnesli nahoru a uložili v jeho kajutě do postele.

Chellish se vrátil, tentokrát pod Suttneyovým dohledem. Pokračoval ve své práci a ukončil jí za čtvrt hodiny. Suttney s ní byl velmi spokojen. Už nekladl žádné otázky.

Když potom Chellish spustil kontrolory palubního ovladače, všechny signálky se rozzářily. Gazela byla schopna letu. Chellish připravil druhou transici.

Trvala déle než ta první a byla poměrně nepříjemná. Chellish málem omdlel, když dematerializace končila a pomíjela transit-ní bolest. Ale když se rozhlédl, zjistil, že Suttney a Roane na tom

jsou ještě mnohem hůře. Suttney se teprve pomalu probíral a Roane musel pravděpodobně ještě chvíli zůstat v bezvědomí.

Uprostřed obrazovky zářilo nepřehlédnutelné slunce. Slunce, které si Ronson Lauer vybral z katalogu. Gazela se k němu blížila rychlostí zhruba dvou set kilometrů za vteřinu.

Chellish sdělil Suttneyovi hodnoty a dostal příkaz, aby zrychlil let. Ze spektrálního typu slunce se dalo s velkou pravděpodobností usuzovat, že kolem něj krouží" planety. Suttney měl v úmyslu na některé z nich přistát.

Když Chellish zvýšil rychlost Gazely na dva tisíce kilometrů za vteřinu,

Oliver Roane se probouzel z bezvědomí. Zdálo se, Že na něj Suttney čeká. Hned ho popadl za rameno, zatřásl jím a křikl: „Tak už se prober, hlupáku! Vstávej, vezmi si do ruky pistoli • a dávej pozor na Chellishe."

Chellishe to překvapilo. Dosud na Sutíneyovi nepoznal, že by byl nějak nervózní. Ale teď zněl jeho hlas vskutku velmi rozrušeně. Vypadalo to, jako by se obával, že něco zmešká, kdyby se mu nepodařilo Roanea co nejrychleji dostat na nohy. Dokonce se mu roztřásly i ruce. Cosi do něj vjelo, ale přišlo to tak náhle, že se Chellish nedokázal rozhodnout, co to asi je.

Oliver Roane ztěžka vstával. Loupal očima z tlustých obvazů a nepoznával své okolí- Bylo vidět, že dosud není tak docela při smyslech.

„Támhle! Chellish! Dávej na něj pozor!" křikl na něj Suttney. Roane cosi zabručel, ale stál už docela pevně a skutečně na Chellishe zamířil. Chellish se necítil dvakrát dobře. Dokud Roane nebyl pánem svého malého rozumu^ mohlo se klidně stát, že nechtěně zmáčkne spoušť.

Suttney zůstal vedle Roanea ještě několik vteřin stát. Když uvěřil. Že Roane konečně pochopil, co po něm chce, prošel velínem k ovládacímu panelu hypervysílačky.

Chellish náhle věděl, co má v úmyslu. Suttney chtěl arkonidské flotile v blízkosti Latin-Ooru oznámit, aby si ho vyzvedli, že pro ně má důležitou informaci. Chellishovi přeběhl mráz po zádech, přestože už delší dobu tušil, že Suttney má v úmyslu zradit Zemi.

Teď přišla chvíle, kdy chtěl tuto zradu uskutečnit.

Suttney zapnul vysílačku. Udělal to rychlými cílevědomými pohyby, jako by to už dlouho trénoval. Když agregát zabzučel, zarazil se a podíval se na Chellishe.

Chellish už nedokázal zkrotit zlost.

„Sprostý zrádče...!" vykřikl. „Co z toho máte?"

Suttney neodpovídal. Odvrátil se, protože ho pohled na Chellishe dráždil. Zato Roane vykročil dopředu a pohrozil Chellishovi svou zbraní. Chellish zmlkl a znovu se zadíval na přístroje.

Tak už pojďte! prosil v duchu Arkonidany. Pojďte a sestřelte nás dřív, než Suttney...

Opřel se lokty o ovládací panel a schoval hlavu do dlaní. Zavřel oči a naslouchal, jak Suttney připravuje mikrofon. Zašustil papír se zprávou, kterou chtěl Suttney přečíst.

Potom si Suttney odkašlal. Zhluboka se nadechl a začal: „Všem arkonidským lodím! Tady Walter Suttney, uprchlík ze Země." Jeho arkonidština zněla hrozně, ale Arkonidané by jí bezesporu porozuměli. „Mám pro vás sdělení. Důležité sdělení, vztahující se na galaktickou pozici Země. Budete si muset pospíšit, abyste tuto informaci získali. Mé vysílání odposlouchávají i pozemské lodě a budou mě chtít zneškodnit dřív, než vám své zprávy předám. Jakmile přistanu, vyšlu naváděcí signál. Opakuji: Všem arkonidským lodím! Tady Walter Suttney..."

Svou zprávu odvysílal celkem pětkrát. Pak zmlkl, ale oddechoval, jako by absolvoval těžkou zátěž.

Gunter Chellish věděl, o Čem Suttney přemýšlí. Věděl, že arkonidské lodě stojí ve vzdálenosti pouhých šestnácti světelných let. Šestnáct světelných let bylo vzdáleností, kterou hypervysílání překonalo bez časových ztrát. Arkonidské lodě byly obsazeny roboty. Budou reagovat velice rychle a okamžitě vyrazí.

Všechno bylo v pořádku - dokud by do bezprostřední blízkosti nepřiletěly lodě Pozemšťanů. Suttney počítal s jejich zpožděním, ale nebyl si úplně jist. Odhadoval, že nejbližší jednotka pozemské flotily bude minimálně sto světelných let daleko. Zaměřit vysílání slabé vysílačky Gazely na tak velkou vzdálenost bylo složité. I takové zaměření mělo určitý rozptyl minimálně pěti až Šesti světelných let. Pozemská loď, která by z takové vzdálenos-

ti vysílání Gazely zachytila, by nemohla naprosto přesně určit, ve které sluneční soustavě Gazela vysílá.

Na tohle se Walter Suttney spoléhal. Pozemské lodě prostě musely dorazit později než arkonidské, jinak by byl ztracen.

Zahleděl se před sebe na podlahu, jako by se styděl podívat lidem do tváře. Pak zvedl hlavu a vykročil k Roaneovi. Když na něj Chellish stísněným hlasem promluvil, úplně se ho lekl.

„Co jste to provedl, Suttneyi! Jaký užitek vám to může přinést?"

Suttney se zastavil. Bylo na něm vidět, že ho Chellishova otázka překvapila.

„Jaký užitek?" zeptal se. „Vůbec žádný, přirozeně. Nejednám kvůli nějakému užitku. Vy dobře víte, co si myslím o vládní po-- době Sluneční říše. Tento režim musí být odstraněn, a pokud to neuděláme sami, pak nám musí pomoci někdo jiný."

„A vůbec vás nezajímá, kolik lidí kromě vás má stejný názor? Myslím tím - to vám nevadí, že jste téměř sám, kdo takovým nesmyslům věří?"

Suttney se zasmál. „Pochopitelně, že ne. Není přece důležité, co si myslí většina. Proto to ještě nemusí být pravda a správná ' věc. Vzpomeňte si na Galilea..."

„Přestaňte s Galileem!" zuřil Chellish. „To bylo něco jiného. Nemůžete zradit Zemi Arkonidanům jenom proto. Že nesouhlasíte s Rhodanovým způsobem vlády."

.„Ale ano, můžu," odpověděl Suttney. Diskuse mu vracela se-bevědomí.

„Víte, co z toho může být? Arkonidané zaútočí proti Zemi a Země se bude bránit. Bude to válka, jakou Mléčná dráha ještě nezažila. Je úplně jedno, kdo z ní vyjde jako vítěz. Neštěstí bude ; nekonečně velké!"

„Ale na Zemi zavládne opět svoboda!" odvětil Suttney a od se s mu rozzářily.

Chellish vzdychl. „Ach Bože, vy hlupáku? Vy jste prostě psychicky nemocný. A co když Arkonidané Zemi ovládnou? Chcete se stát poddaným počítačového Regenta?"

„Ten svým občanům nebere osobní svobodu, jak jsem zaslechl," odpověděl Suttney.

Chellish mávl rukou a věnoval se své práci. Věděl, že nemá význam se Suttneyem diskutovat o věcech, ve které už dlouho věří. Nedebatoval s ním proto, že by si myslel, že ho svými argumenty přesvědčí, ale protože ho přemohl vztek.

Odečítal záznamy zaměřovače a konstatoval, Že mezitím objevil tři planety. Chellish by byl spokojen, kdyby se žádná z nich nepodobala Zemi. Ta vnitřní byla příliš horká a obě vnější chladnější než Mars.

V této soustavě nebylo místo, které by lákalo k přistání. A čím déle Gazela zůstala ve volném prostoru, tím větší byla šance, že ji pozemské lodě najdou dřív, než bude Suttney schopen dokončit svou zradu.

***

Pozemská flotila se zformovala.

Tři minuty po Mullonově objevu byl zaměřen neznámý bod transice. Zatím ještě nikdo nevěděl, o jakou kosmickou loď se jedná. Nicméně vzhledem k tomu, že se ozval kompenzační a nikoli strukturální zaměřovač, bylo jasné, že se jedná o loď Pozemšťanů, protože Arkonidané na svých lodích ještě neměli absorbéry vlastních frekvencí.

Tento fakt stačil, aby celá pátrací flotila zahájila horečnou činnost. Perry Rhodan vyhlásil na palubách všech lodí nejvyšší stu-' peň pohotovosti a instruoval kapitány, aby co nejrychleji vyrazili k zaměřenému cíli.

DRUSUS chvíli počkal a vzal na palubu všechny své čluny. Pak okamžitě odstartoval.

DRUSUS vyplul z hyperprostoru asi deset světelných minut od zaměřeného místa, což znamenalo zhruba čtvrthodinu letu. Na lodi zavládlo napětí. Perry Rhodan oznámil, že každou chvíli může dorazit arkonidská flotila.

Kolem cílové oblasti se vynořovala jedna pozemská loď za druhou. Unesenou Gazelu zatím neobjevili. Znali sice prostor ve

vesmíru, kde byla zaměřena, ale nevěděli, kterým směrem se pohybuje. Na materiální zaměření byla příliš malá. A gravitační pole slunce a okolních planet zcela zastiňovala energetické pole Gazely.

Pěny Rhodan se spoléhal, že Gazela bude vysílat zaměřovači paprsky - nejpozději ve chvíli, kdy přejde do vyčkávací pozice. Tyto signály sice budou směrové, proto si také Suttney tohle mís-" to vybral, protože věděl, že nedaleko odtud Číhá arkonidská flotila, ale i každé směrové vysílání bylo možné zaměřit.

Lodě pozemské flotily se rozmístily tak, aby Arkonidané byli obklíčeni bez ohledu na to, odkud se vynoří. Perry Rhodan to považoval za nejvhodnější uskupení, protože věděl, že se arkonidská flotila skládá ze zhruba čtyř tisíc jednotek. To znamenalo, že byla proti třem tisícům pozemských lodí v převaze. Na takového protivníka se nečeká volně v prostoru. Bylo nutné seřadit se tak, aby mohli využít překvapení.

Zatím se ale nedalo odhadnout, zda Arkonidané budou vůbec bojovat. Možná že Regent natolik toužil po útoku proti Zemi, že by se nezastavil ani před otevřeným bojem s flotilou Pozemšťanů.

Každopádně bylo dobré připravit se na všechno.

Během příprav, které naplnily obrovitý křižník DRUSUS, si vyčerpaného Mullona kromě doktorů zatím nikdo nevšímal.

Zhruba v té době zaznamenaly přístroje první otřesy prostoru, vyvolané příletem arkonidských lodí. Otřesy přicházely ze vzdálenosti šestnáctí světelných let a sotva odezněly, už se objevila druhá série-

Po dvaceti minutách odezněly hlasité signály zaměřovačů a Čtyři tisíce sto čtrnáct arkonidských lodí se objevilo v bezprostřední blízkosti. Přesně tolik lodí měla Regentova flotila. Na Suttneyovo vysílání reagovala okamžitě.

Na obrazovkách DRUSUSU se rozsvítily zářivé body - lodě arkonidské flotily, které to měly k superobřímu křižníku Perry-ho Rhodana nejblíž.

Podobný obrázek museli mít na svých monitorech i Arkonida-

ne. Jaké to pro ně asi bylo překvapení - vynořit se uprostřed připravené flotily Pozemšťanů! Budou teď Suttneyovo volání povazovat za past? Na palubách pozemských lodí napjatě čekali. Horace O. Mul-lon v té chvíli upadl do hlubokého spánku a sbíral nové síly.

^ \^

Gunter Chellish zvýšil na Suttneyův rozkaz rychlost Gazely padesátinásobně. Rychlostí jednoho sta tisíce kilometrů za vteřinu se člun blížil k nejvnitrnější planetě soustavy, kterou Suttney určil pro přistání. Chellish ho upozorňoval, že se jedná o poměrně nepohodlné místo s průměrnou teplotou zhruba sedmdesáti stupňů Celsia, ale Suttney věděl stejně dobře jako on, zeje to pořád lepší než otevřený vesmír. Chtěl raději přistát na žhavé planetě, než aby ho chytily lodě Pozemšťanů.

Chellish se mezitím bavil tím, že dával soustavě a jejím planetám jména. Slunce nazval Caligula a její nejvnitrnější horkou planetu Tantalos.

Walter Suttney upadl do podivného strnulého stavu. Stalo se to hned poté, kdy si s Chellishem promluvil o důvodech své zrady. Chellish se neoddával iluzím, že by dospěl k závěru svůj zrádný plán vzdát. Podle Chellishova názoru se Suttney nacházel v situaci muže, který byl pevně rozhodnut vraždit, ale v poslední chvíli před úděsností svého činu přece jenom couvne. Přesto však bude zabíjet. Přeneseno na Suttneyův případ - přesto zradí Zemi.

Oliver Roane se choval podobně jako jeho pán - zcela klidně. U něj to však nebylo přemýšlením. Neměl toho na přemýšlení mnoho. Jeho nejoblíbenější zábavou bylo dřepět a chytat lelky.

Chellishovi přišla tahle klidná atmosféra vhod. Nikdo se nestaral o zaměřovači přístroje Gazely. Byly vypnuté a nemohly ukazovat, co se děje ve vesmíru. Chellish s tím souhlasil. Možná by v Suttneyovi probudily podezření, že se kromě arkonidské flotily v sousedství nachází ještě několik dalších lodí.

Aby netápal v temnotách, Chellish se pokoušel rozpoznat své okolí alespoň na monitorech. Viděl svítící pohyblivé body, ale

nedokázal odhadnout, zda se jedná o pozemské nebo arkonidské křižníky-

Pak si všiml, že se prakticky zastavily v prostoru. To bylo tím, že nedokázaly malou Gazelu najit. Zaměření tak malého objektu v mezihvězdném prostoru bylo těžkou záležitostí, protože tu existovalo mnoho rušivých efektů.

Proto se soustředil na přistání. Vlétli do atmosféry Tantalu a -» přeletěli rozlehlou poušť. Suttney pak ukázal k jakési skalní soutěsce a přikázal Chellishovi, aby tam přistál. Potom dal Roaneovi za úkol, aby Chellishe hlídal, a odebral se do vedlejší kabiny k hyper vysílačce. Zapnul ji a připravil se na další vysílání.

^ ^ ^

Jak se dalo zjistit, arkonidská flotila se z hyperprostoru vynořila v kompaktní sestavě. Lodě letěly ve tvaru koule o průměru dvou set tisíc kilometrů. Za obvyklých okolností to mohla být výhodná formace. Avšak zde, kde všude kolem pluly křižníky

pozemské flotily a čekaly na Arkonidany, to taková výhoda ne-byla-

Lodě Arkonidanů se pohybovaly rychlostí sotva deseti kilometrů za vteřinu ke žlutému slunci. Bylo na první pohled znát, že jsou nejisté. Jejich posádky nevěděly, co se děje. Viděly všude kolem sebe světelné body cizích lodí, ale vzhledem k velkému

rozptylu flotily Pozemšťanů nebyly schopny odhadnout, kolik jich tuje celkem.

Uplynuly dvě hodiny, aniž by se cokoli stalo. Perry Rhodan považoval za vhodnou taktíku ponechat Arkonidany v nejistotě. Zvláštní bylo i úplné spojové ticho, které během dvou uplynulých hodin ve vesmíru vládlo. Pozemské lodě měly rozkaz mlčet, na arkonidské straně byl spojový klid znamením, že všechny lodě řídí roboti.

Po více než dvouhodinovém čekání bylo ticho konečně prolomeno. Walter Suttney začal vysílat. Ve spojových sekcích pozemských lodí si oddechli.

Ale nejenom tam. Fakt, že Suttney vysílal domluvené signály 44

znamenal, že netuší nic o přítomnosti flotily Pozemšťanů. V opačném případě by čekal a neprozrazoval své stanoviště. I Perry Rhodan si oddechl.

Vyslal lodím své flotily domluvený signál. Jednotky zvýšily rychlost a stahovaly se kolem centra soustavy. Jako stanoviště Gazely byla určena nejvnitrnější planeta.

Obraz na monitorech se rázem změnil. Perry Rhodan se rozhodl, že v tomto okamžiku nepříteli předvede svou sílu. Na monitorech se objevily tisíce svítících bodů.

Arkonidané začali okamžitě jednat. Koule, kterou zatím utvářeli, se rozplynula. Svazek arkonidských lodí se pak řítil k nejvnitrnější planetě soustavy.

Perry Rhodan je nechal být. Ale když se jeho vlajková loď DRUSUS přiblížila k cíli na deset milionů kilometrů, odeslal arkonidskému veliteli zprávu. Byl si jist, že někde musí sedět živý velitel, i když ve skutečnosti vlastně ničemu nevelí, nýbrž přijímá rozkazy počítačového Regenta.

Arkonidan na takové volání očividně čekal, protože se okamžitě ohlásil. Na spojových monitorech velínu DRUSUSU se objevil trup a hlava obrovitého Naata, tříoké bytosti z páté planety soustavy Arkon. Naat se svýma tréma očima upřeně díval na Perryho Rhodana. Jeho bezvlasá kulatá lebka se leskla ve světle a úzké rty se šklebily. Rhodan však věděl, že se Naat nešklebí. Znal Naaty a věděl, že neumějí vyjadřovat své pocity prostřednictvím grimas.

Naat čekal, až Rhodan promluví. Rhodan začal arkonidsky a nekonvenčně: „Přirozeně, že vám nemohu zakázat létat v této - Soustavě. Ale upozorňuji, že mám na nejvnitrnější planetě tři dezertéry s ukradenou kosmickou lodí. Očekávám, že se do této záležitosti nebudete plést."

Naat se zadíval na své prsty, pak zvedl hlavu a odpověděl: „Byli jsme sem povolám, protože někdo potřeboval pomoc. My vždycky pomáháme, když nás o to někdo požádá."

Byla to velmi vyhýbavá odpověď. Naat očividně dosud nedostal instrukce od Regenta.

„Přestaňte se vymlouvat!" okřikl ho Rhodan. „Sami jsme to

volání slyšeli. Přišlo od tří dezertem. Od vás chci slyšet, zda jste ochoten neplést se do našich záležitostí a co hodláte dělat."

Naat se znovu podíval dolu. Pravděpodobně tam někde čekal informace od Regenta.

„Zařídíme se podle situace," odpověděl Naat. „Fajn," zabručel Rhodan. „Takže vám ještě něco vysvětlím. Pokud se některé z vašich lodí přiblíží k nejvnitrnější planetě soustavy na méně než desetinásobek jejího průměru, začneme střílet. Doufám, že jste porozuměli. Nemáme v úmyslu dovolit, abyste strkali nos do našich záležitostí. Konec!" Přerušil spojení dřív, než mohl Naat něco říci.

Lodě se stahovaly blíž k cíli. Pěny Rhodan dal svým kapitánům rozkaz, aby zastavili a čekali na další Suttneyovo vysílání.

Na palubě křižníku DRUSUS byla ke startu připravena Gazela, která měla vzlétnout a pátrat na povrchu planety po dezertérech a nadporučíku Chellishovi.

<> ^ ^

O další půlhodinu později Walter Suttney znovu odvysílal zaměřovači signály. Gunter Cheilish se chvěl vzrušením. Doufal, že se z nebe začnou každou vteřinou snášet kosmické lodě Pozemšťanů, že zamíří ke vstupu do soustěsky a budou přistával.

Pak si však uvědomil, že tak rychlá reakce je zcela vyloučena. I kdyby flotila Pozemšťanů objevila soustavu slunce Caligula, určitě by trvalo hodně dlouho, než by objevila i tuhle soutěsku. Zároveň uvažoval o spoustě věcí. Napadlo ho, co by se mohlo stát, kdyby se pozemská flotila rozhodla, že proti arkonidské flotile nemá Šanci. Cheilish si uvědomil, zeje možné, aby Pozemšťané vyslali jedinou loď, která by na Tantalos přiletěla dřív než Arkonidané, a která by našla unesenou Gazelu, Pak by stačila

jediná salva z dezintegrátoru a tři dezertéři by už nikomu nic neprozradili.

Walter Suttney mezitím vyvíjel značnou aktivitu. Byl někde venku. Cheilish slyšel otevírání vstupu lodi. Teď se vracel a v podpaží nesl plastikovou kazetu, která patřila k vybavení regist-

ratury. Cheilish věděl, co v ní je. Záznamy a materiály o galaktické pozici Země. Materiály, podle kterých bylo možné pozici Země vypočítat. Kromě toho měl Suttney oblečen skafandr. Byl připraven opustit loď.

Za ním přicházel Ronson Lauer. I on byl ve skafandru. „Běž'ven a oblékni si skafandr, Roane," zabručel Suttney. Roane vstal a odešel. Cheilish se ze všech sil snažil vypadat překvapeně.

„Vy chcete opustit člun?"

Suttney jen přikývl.

„Proč?"

Lauer se mečivě zachechtal.

„To není chytrá otázka, Chellishi. Co kdyby byla někde poblíž pozemská loď? Co by asi udělala?" ' •. '

Cheilish pokrčil rameny. ./

„Rozstřílela by nás na cimprcampr," pokračoval Lauer. „Abys-me už nic neprozradili. Proto radši půjdeme na procházku."

„Takže vy se bojíte?" řekl Cheilish, ale okamžitě uskočil stranou, protože Lauer se zašklebil, vytasil paprskomet, namířil proti ovládacímu panelu a během vteřiny jej proměnil v nepoužitelné trosky. Malá místnost se zaplnila zápachem, kouřem a vedrem. Během minuty byl ovládací systém zdemolován natolik, že už by jej nikdo neopravil.

Ronson Lauer se znovu ohlédl. Šklebil se. Očividně ho tahle činnost bavila. Pistoli stále držel v ruce. „Jenom abyste si nemyslel, že vás necháme odletět," zasmál se. „Zbabělce," řekl pohrdavě Cheilish a pak obrátil pozornost znovu na Lauera.

„Tohle je konec'vaší cesty, Chellishi," deklamoval Lauer a bavil se svým výstupem. „Zatím jste nám dělal jenom samé problémy. Teď je s tím konec. Nemyslete si, že vás chci zabít. To přenechám vašim přátelům z flotily. Myslím, že to obstarají spolehlivě. Nevědí, že jste pořád na palubě Člunu, že? Ale já vám musím zabránit v tom, abyste nás stopoval. Rozumíte?"

Cheilish zoufale přemýšlel, jak z této situace ven. Viděl, jak Lauer pozvedá ruku s paprskometem a míří na něj. Cheilish na

nic nečekal a uskočil stranou. Viděl, že se Lauer zatvářil překvapeně a změnil směr zamíření. Chellish znovu uskočil a vrhl se na Lauera. Ronson Lauer však byl zkušeny bijec. Nenechal se zaskočit.

Gunter Chellish uviděl zářivý blesk, do kterého se řítil. Už ani nepociťoval bolest. Něco ho jemně zvedlo do výšky a odnášelo ho do nekonečné, světlem zalité dálky.

•«

^ ^ ^

Když se Gunter Chellish probral z bezvědomí, divil se, že ještě vůbec žije. Oslnivá exploze, beztížné vznášení ve světlem zalitém prostoru, to všechno vypadalo jako smrt z Lauerovy termopistole. Ale najednou tu žádné záplavy světla nebyly, žádný stav beztíže, žádné vznášení. Kolem vládla tma a Chellish ležel na něčem tvrdém. V pravé polovině trupu cítil Žhavou bolest.

Pomalu se napřimoval. Bolest byla natolik silná, Že mu z očí bezděčně vyhrkly slzy.

Divil se, proč je taková tma. Pak si vzpomněl, že Ronson Lauer rozstřílel co se dalo. Střílel i na něj. Ale to byl ještě den. Nyní už zavládla noc.

Gunter Chellish věděl, co se mu stalo, ale chvíli mu trvalo, než si na to vzpomněl. Věděl že Suttney, Lauer a Roane chtěli opustit člun, ale trvalo několik minut, než mu došlo, co měli v úmyslu. Hrozilo nebezpečí! První kosmická loď, která spatří Gazelu, ji bez zaváhání zničí.

To ho probralo úplně. Pokoušel se zapomenout na bolest a přidržel si před očima hodinky, protože věděl, že bylo osm hodin čtyřicet minut pozemského času, když na něj Lauer vystřelil. Teď bylo devět padesát. Takže ležel v bezvědomí déle než hodinu. Měl nejvyšší Čas opustit Člun.

Vstup byl otevřený. To, co Chellish dýchal, byl tedy vzduch planety Tantalos. Nepoznával žádný rozdíl.

Není divu, pomyslel si. Tantalos musí mít extrémní kontinentální klima. V noci tu bude velká zima, a o to větší horko ve dne. Klopýtal chodbou a zastavil se až před skříní s vesmírnými

skafandry. Byla prázdná. Všechny zbývající skafandry ležely na podlaze a když je Chellish ohmatával, zjišťoval, že žádný z nich není v pořádku. Všechny měly tak velké díry, že by jimi pohodlně prostrčil hlavu. Únosci mu nechtěli dát šanci.

Potácivě vstal a namířil k výstupu z lodi. Vnější vstup se nacházel jen několik metrů nad úrovní povrchu planety. Chellish vyskočil a řítil se dolů. Nohy ho při dopadu neudržely, takže dopadl tváří do písku. Obrátil se na bok a přenesl váhu na levou nohu.

Písek byl teplý. Ještě pár hodin bude udržovat teplo dne, ale ráno bude určitě velmi studený.

Chellish se rozhlížel-

Pak se podíval na sebe. Pravý bok měl rozstřílený, viděl roztavenou plastikovou masu kombinézy, spálenou látku a kůži. Výstřel z termopaprskometu Ronsona Lauera ho vsak jenom olízl. Bolest byla hrozná, ale dala se vydržet.

Pak se soustředil na okolí a zanedlouho našel stopy únosců. Směřovaly nahoru do hor. Sledoval stopu- Přitom šetřil pravou nohu jak nejvíce mohl. Táhl ji za sebou a už po několika minutách zjišťoval, že je to velmi namáhavé. Začínala ho bolet i levá noha. Tímto způsobem se daleko nedostane. Každopádně ne tak rychle jako Suttney, Lauer a Roane. Jeho zlost mezitím dospěla do stádia, ve kterém neměly rozumné úvahy místo. Tuto trojici musel dohnat. A bylo mu jedno, jak dlouho to bude trvat.

^ A ^

V osm hodin pětapadesát minut palubního času zaměřovači stanice křižníku BARBAROSSA zjistila, že z arkonidského křižní-ku, který plul v blízkosti, vylétl malý Člun a překročil hranici, stanovenou Perrym Rhodanem. Blížil se k planetě.

Generál Deringhouse, pod jehož velením se BARBAROSSA nacházela, neváhal ani vteřinu a provedl Rhodanův rozkaz.

Když padl první výstřel, arkonidský člun nebyl ani sedmdesát tisíc kilometrů daleko od BARBAROSSY.

Po deseti vteřinách ho zbraňový paprsek zasáhl. Člun se roz-

plynul v zářivé tiché explozi. Pak zbraňové věže BARBAROSSY opět zmlkly. Muži u hypervysílaček seděli a naslouchali, zda zachytí nějakou reakci Arkonidanů. Nic se nestalo.

Pól hodiny po sestřelení Člunu, když už bylo jasné, že Arkonidané nic nepodniknou, Perry Rhodan osobně odstartoval plně obsazenou Gazelu z paluby vlajkové lodi DRUSUS. Generál Deringhouse převzal velení nad celou flotilou včetně vlajkové lodi.

^ A ^

Ronson Lauer se podíval na náramkové teploměr a zjistil, že venku je jedenačtyřicet stupňů Celsia. Zatímco pokračovali v cestě, rozhlíželi se po nebezpečných zvířatech. Přestože už delší dobu nikdo z nich nevěřil, že by na tomto pustém světě mohlo existovat něco živého, přemýšlel, zda bylo moudré opustit Gazelu, Dával Suttneyovi za pravdu, že by na ni mohla zaútočit vesmírná loď Pozemšťanů, kdyby ji objevila, ale otázkou zůstávalo, zda se vůbec nějaká loď Pozemšťanů v blízkosti zdržuje. Nikdo o nich přece nemohl vědět. I kdyby někdo zachytil slabé vysílání, jaké Suttney odeslal, trvalo by dlouhé dny, než by sem flotila Pozemšťanů mohla dorazit. Proč utekli? Bylo by přece pohodlnější sedět v křesle a čekat na přílet Arkonidanů.

Zastavil se a ohlédl, aby Suttneyovi navrhl návrat ke Gazele, ale pak se nad ním něco stalo. Nejdříve viděl jenom zářivý blesk „ na nebi. Pak viděl, jak se blesk rozprskl na stovky třpytivých bodů a jak se řítí dolů.

Zapomněl co chtěl říct a rozběhl se. Vyřítil se nahoru na skalní plošinu, odkud měl lepší výhled.

Třpytivé body se mezitím blížily- Jeden z nich letěl velice rychle a s tupým zaduněním dopadl na povrch planety několik set metrů od náhorní plošiny. Zvedlo se mračno prachu, které pak zase pomalu klesalo k povrchu. Skála, na které stál, se zachvěla.

Když znovu zvedl hlavu, zářivé body byly pryč. Pravděpodobně se zřítily na jiných místech-

Podíval se k místu, kam neznámý bod dopadl. Spatřil zcela zře-

telný kráter. Začal tedy sestupovat. Sotva k němu dorazil, poklekl na kolena a hrabal. Byla to namáhavá práce, především proto, že písek byl velmi horký. Po půlhodině dorazil k místu, kde se písek spekl do pevné hroudy. Vytáhl ji a odložil stranou. Pod ní objevil kousek plastikového materiálu, roztrhaného a polámaného. Chtěl jej opatrně vytáhnout, ale sotva se jej dotkl, zařval bolestí. Ten kousek kovoplastiku byl nejméně pět set stupňů horký.

Lauer vstal, ustoupil a zapnul svítilnu. Zvolna přejížděl kuželem světla po svém objevu. Ta věc mu něco připomínala. Byl si jist, že ví, co to je. Jenomže to bylo tak polámané a pomačkané...

Ale potom si vzpomněl a hlesl: „Řídící páka arkonidského čočkového Člunu..."

Ano, to bylo ono! Znal tenhle obrázek z hypnoškolení. Tohle kdysi byla řídící páka.

Zavrtěl hlavou a vracel se zpátky.

Walter Suttney stál nahoře na okraji kráteru. Oliver Roane ještě nedorazil. Ale už se z dálky blížil.

„Takže přece jenom přiletěli," řekl Suttney tiše, jako by mluvil sám se sebou.

„Kdo?" zeptal se Lauer. „Arkonidané?"

„Ti také. Ale já myslím Pozemšťany."

Lauer se zhluboka nadechl. „Ty myslíš..-. Že sestřelili arkonidský člun?"

„Co jiného?"

Lauer nevěřícně zíral do kráteru. Pak se zahleděl k nebi, jako by mohl vidět pozemské či arkonidské kosmické lodě.

„Připrav mikrokom," zvolal náhle Suttney.

Lauerem to trhlo. „Proč? Přece nechceš..."

„Honem!" naléhal Suttney. „Nesmíme ztrácet čas. Za několik hodin nás naši lidé najdou."

Lauer se zlobil. „A co mám já, k čertu, dělat s mikrokomem?"

„Řekneme Arkonidanům, co víme o pozici Země - dřív než bude pozdě."

Lauer zalapal po dechu. „Přeskočilo ti, Waltere?" vyhrkl nako-

nec. „Jakmile mikrokom jenom pípne, už nás mají zaměřené, A o tri minuty později bude po nás."

„Tři minuty," odpověděl vážně Suttney, „představují dostatek Času, abychom mohli Arkonidanům říct, kde najdou Zemi."

„A my? Co z toho budeme mít, když Arkonidané zjistí kde je Země, ale Perry Rhodan nám hodí na hlavu bombu?"

Suttney se najednou zachechtal. „Ty jsi přece revolucionář, Ronsone, ne? Přísahal jsi, že Perryho Rhodana zničíš, ať to stojí co to stojí. Copak tvůj ubohý život znamená víc než blaho lidstva?"

Ronson Lauer zalapal po dechu. „Já do toho nejdu!" Suttney se zamračil: „Slíbil jsi. Že se budeš řídit mými instrukcemi, Ronsone. A přesně to taky uděláš. Připrav mi mikrokom a dej mi ho!"

„Ne!" zarval Lauer.

„Udělej co říkám, nebo...'*

„Nebo...?"

Walter Suttney podcenil situaci natolik, Že to pro Ronsona Lauera bylo směsně prosté. Tasil pistoli a odjistil ji. Pak přimhouřil oči a klidném hlasem pravil: „Ty zatracenej pitomče..."

A dvakrát krátce po sobě vystřelil.

-^ A ^

Gunter Chellish kráčel opatrně krajinou a rozhlížel se. Nemohl se zbavit podezření, Že o něm trojice uprchlíků ví. Zpozoroval co se děje na nebi a naplnilo ho to radostí, protože pochopil, že na sebe narazily lodě Pozemšťanů a Arkonidanů. Jediná exploze a potom klid. Předpokládal, že Pozemšťané ukázali svou sílu a rozhodnost dostatečně jasně a že mají navrch. Nakonec se rozhodl dál sledovat stopu uprchlíků. O několik minut později se před ním objevily dvě tmavé skvrny - jedna velká a jedna malá. Ta velká, to byl kráter, a tou druhou byl Walter Suttney. Měl v prsou ošklivou hlubokou ránu a průzory své přilby se díval vytřeštěnýma očima do nočního nebe. Gunter Chellish si nedokázal představit, co se tu odehrálo. Ve-

řil, že Ronson Lauer je schopen zastřelit kteréhokoli ze svých přátel, pokud by se mu to hodilo, nedokázal si ale představit, proč by zabíjel Suttneye.

Odsunul Suttneyovo bezvládné tělo k okraji kráteru a nechal je sklouznout dolů. Tento kráter se stane Suttneyovým hrobem, až se .zvedne vítr a zasype jej pískem.

Potom pokračoval v cestě.

•> ^ ^

Perry Rhodan objevil unesenou Gazelu, přistál nedaleko a vstoupil na její palubu. Když zjistil, že uvnitř nikdo není, přikázal ji zničit. '

Potom přivolal další letku Gazel a rozkázal, aby přistály na úpatí hor. Uprchlíci nemohli být daleko- Letka se rozmístila kolem, pohoří a Rhodanova Gazela zaujala místo na východním okraji náhorní plošiny. Manévr se protáhl až do svítání. Teprve potom bylo zřejmé, že se Suttney, Lauer a Roane ocitli v pasti.

Rhodan zapnul vysílačku a pokoušel se navázat spojení s Walterem Suttneyem: „Tady Rhodan! Suttneyi, ohlaste se!" znělo před východem slunce éterem několik desítek minut bez ustání-

^ J. ^

„Rychle sem dolů!" přikazoval Lauer. „No tak honem, pospěš si!"

Slepě se rozzuřil na těžkopádného Roanea. Strčil do něj, až muž sklouzl o několik metrů dolů a zůstal ležet. Úpěl bolestí.

Lauer se k němu doplížil. Kromě mikrokomu nesl i kazetu se záznamy o pozici Země. Přesto se pohyboval mnohem rychleji a pružněji než Roane.

Viděli záblesk exploze, jejíž obětí se stala ukradená Gazela. Viděli i Gazely Perryho Rhodana, které se snesly z nebe a zmizely za vrcholky hor.

Ronson Lauer pochopil situaci správně - uvízli v pasti. Věděl, že nemá smysl pochodovat dál, a že jediná možnost je najít si nějaký úkryt.

nec, „Jakmile mikrokom jenom pípne, už nás mají zaměřené. A o tři minuty později bude po nás."

„Tři minuty," odpověděl vážně Suttney, „představují dostatek času, abychom mohli Arkonidanům říct, kde najdou Zemi."

„A my? Co z toho budeme mít, když Arkonidané zjistí kde je Země, ale Pěny Rhodan nám hodí na hlavu bombu?"

Suttney se najednou zachechtal, „Ty jsi přece revolucionář, Ronsone, ne? Přísahal jsi, že Perryho Rhodana zničíš, ať to stojí co to stojí. Copak tvůj ubohý život znamená víc než blaho lidstva?"

Ronson Lauer zalapal po dechu. „Já do toho nejdu!" Suttney se zamračil: „Slíbil jsi, že se budeš řídit mými instrukcemi, Ronsone. A přesně to taky uděláš. Připrav mi mikrokom a dej mi ho!"

„Ne!" zařval Lauer.

„Udělej co říkám, nebo..."

„Nebo...?"

Walter Suttney podcenil situaci natolik, že to pro Ronsona Lauera bylo směšně prosté. Tasil pistoli a odjistil ji. Pak přimhouřil oči a klidným hlasem pravil: „Ty zatracenej pitomče..."

A dvakrát krátce po sobě vystřelil.

^ ^ ^

Gunter Chellish kráčel opatrně krajinou a rozhlížel se. Nemohl se zbavit podezření, že o něm trojice uprchlíků ví. Zpozoroval co se děje na nebi a naplnilo ho to radostí, protože pochopil, že na sebe narazily lodě Pozemšťanů a Arkonidanů. Jediná exploze a potom klid- Předpokládal, že Pozemšťané ukázali svou sílu a roz-[1] hodnost dostatečně jasně a že mají navrch. Nakonec se rozhodl dál sledovat stopu uprchlíků. O několik minut později se před ním objevily dvě tmavé skvrny - jedna velká a jedna malá. Ta velká, to byl kráter, a tou druhou byl Walter Suttney. Měl v prsou ošklivou hlubokou ránu a průzory své přilby se díval vytřeštěnýma očima do nočního nebe. Gunter Chellish si nedokázal představit, co se tu odehrálo. Ve-

řil, že Ronson Lauer je schopen zastřelit kteréhokoli ze svých přátel, pokud by se mu to hodilo, nedokázal si ale představit, proč by zabíjel Suttneye.

Odsunul Suttneyovo bezvládné tělo k okraji kráteru a nechal je sklouznout dolů. Tento kráter se stane Suttneyovým hrobem, až se .zvedne vítr a zasype jej pískem.

Potom pokračoval v cestě.

^ A ^

Perry Rhodan objevil unesenou Gazelu, přistál nedaleko a vstoupil na její palubu. Když zjistil, že uvnitř nikdo není, přikázal ji zničit.

Potom přivolal další letku Gazel a rozkázal, aby přistály na úpatí hor. Uprchlíci nemohli být daleko. Letka se rozmístila kolem. pohoří a Rhodanova Gazela zaujala místo na východním okraji náhorní plošiny. Manévr se protáhl až do svítání. Teprve potom bylo zřejmé, že se Suttney, Lauer a Roane ocitli v pasti.

Rhodan zapnul vysílačku a pokoušel se navázat spojení s Walterem Suttneyem; „Tady Rhodan! Suttneyi, ohlaste se!" znělo před východem slunce éterem několik desítek minut bez ustání.

^ ^ ^

„Rychle sem dolů!" přikazoval Lauer. „No tak honem, pospěš si!"

Slepě se rozzuřil na těžkopádného Roanea. Strčil do něj, až muž sklouzl o několik metrů dolů a zůstal ležet. Úpěl bolestí.

Lauer se k němu doplížil. Kromě mikrokomu nesl i kazetu se záznamy o pozici Země. Přesto se pohyboval mnohem rychleji a pružněji než Roane.

Viděli záblesk exploze, jejíž obětí se stala ukradená Gazela. Viděli i Gazely Perryho Rhodana, které se snesly z nebe a zmizely za vrcholky hor.

Ronson Lauer pochopil situaci správně - uvízli v pasti. Věděl, že nemá smysl pochodovat dál, a že jediná možnost je najít si nějaký úkryt. .

Zapadli do malé prolákliny ve skalách a dívali se k rozjasňujícímu se nebi. Rhodanovi lidé brzy zahájí pátráni. Budou je hledat všude. I kdyby jim to mělo trvat několik dní. Pak je najdou.

Ronson Lauer zuřil. „Zatracení pitomci Arkonidané! Proč sem nepřiletěli dřív? Už jsme mohli sedět v pohodlné kajutě, mohli se kolem nás točit roboti a obsluhovat nás, zatímco my jsme, mohli prodávat své tajemství."

Místo toho seděli mezi Žlutohnědými balvany a Čekali na východ slunce a na to, až je najdou Rhodanovi muži.

Lauer dostal nápad. Před ním na zemi stála kazeta se záznamy. Už asi nedostane příležitost předat jí Arkonidanům. Ale mohl udělat to, co měl v úmyslu Suttney. Mohl odvysílat mikrokomem, že sluneční soustava Pozemšťanů je vzdálena tak a tak daleko, tím a tím směrem. Nebyla by to úplná informace, ale Arkonidanům by mohla stačit, aby Zemi nejpozději za dva roky našli.

^ A ^ j

Celou hodinu se nikdo neohlásil. Perry Rhodan se začal divit. '{) Nezdálo se mu, že se Suttney nehlásí. Pokud ne jemu, pak by se mel hlásit Arkonidanům. Taková situace to po něm určitě vyžadovala.

Hodinu po východu slunce ve dvacet hodin palubního času se v Rhodanově vysílačce přece jen někdo ohlásil. Byl to udýchaný nervózní hlas, a říkal; „Mluvíte s Ronsonem Lauerem, Rhodane. Suttney už nežije. Převzal jsem jeho úkol a chci vám navrhnout obchod..."

^ A ^

Jakmile vyšlo slunce, Gunter Chellish už překonal polovinu cesty přes náhorní plošinu. Poslední dvě hodiny strašlivě mrzl, ale sotva slunce přelezlo přes obzor, bylo tak horko, že zatoužil po chladu noci.

Vrcholky hor na východním okraji náhorní plošiny se blížily nesnesitelně pomalu. Chellish se neustále zastavoval aby si oddechl a otřel si pot z Čela. Mel dojem, že pochoduje na místě.

Lauerova a Roaneova stopa se táhly přímo žlutým pískem náhorní plošiny. Chellish dokázal odhadnout, kde dorazili k horám, ale až k tomu místu mu scházelo pořád ještě několik kilometrů. Bylo jich příliš mnoho na muže, který nemohl stát na pravé noze a který se už celou věčnost nenapil. Z Gazel, jejichž zvuky slyšel v noci, nebylo vidět nic. Chellish se ploužil dál. Začínal pochybovat, že vůbec někdy k okraji té náhorní plošiny dorazí. Měl strach o svůj rozum, bál se, že ho to donutí lehnout si a už nikdy nevstal.

, -5- ^ ^,

„Existují dvě metody, Rhodane," vysvětloval Lauer, „jak můžete předávat svým lidem informace. Telekomem a normální vysílačkou. Obojí umím odposlechnout. Ujišťuju vás, že své informace okamžitě předám Arkonidanům, pokud použijete vysílačky k něčemu jinému než k hovoru se mnou. Zvažte to a přemýšlejte o mém návrhu!"

Perry Rhodan věděl. Že to Lauer myslí vážně. Oba se teď nacházeli v situaci, kdy každý Špatný tah znamenal jistou záhubu.

Ronson Lauer navrhoval, že si všechno co ví ponechá pro sebe, ovšem za předpokladu, že dostane k dispozici Gazelu, na které by mohl zmizet. . Přirozeně, že jeho návrh nebylo možné přijmout, protože by odletěl na Arkon a definitivně zradil Zemi.

Lauer určil lhůtu tří hodin. Pokud do té doby nepřijmou jeho návrh, začne vysílat. Perry Rhodan měl svázané ruce. Žluté slunce, velké jako dětská hlava, stoupalo k modrému nebi. Na palubě Rhodanovy Gazely by dali království za dobrý nápad.

^ ^ ^

... nalevo... trochu doprava... doleva... doprava!

Nedívat se do slunce! Nemyslet na vodu! Jít přímo! Tady jsou ty stopy!

V očích Guntera Chellishe se svět skládal jen z černé a bílé barvy. Už nevěděl, jak dlouho ještě musí jít. Zastavil se ve stínu skály a neodvažoval se zvednout hlavu, protože nechtěl vidět to žhavé slunce.

Neohlédl se, ani, když se za ním ozval nepříjemný temny zvuk. Nakonec to udělal a první co ho napadlo, bylo, že nevidí stopy v písku, které tu musel zanechat. Nebyly tam.

Zvedla se písečná vichřice a zahalila slunce do hnědého závoje.

Zvedl ruce před obličej a pochodoval dál. Neviděl ani na krok. Šel podle intuice. Když zatnul zuby, hlasitě to zaskřípalo. Ale už mu bylo jedno, co ho bolí víc...

" Potácel se kupředu a ztrácel pojem o čase. Jeho mozek vydával automatické rozkazy nohám... Byl jako unavený stroj, který zapomněli vypnout.

Pak o něco klopýtl. Mohly to být jeho vlastní nohy, ale to by padl do měkkého písku. Namísto toho se zřítil na cosi tvrdého. Tak tvrdého, až ho to probralo a na chvíli zpozorněl. Zkrvavenými prsty zjišťoval, zeje to skála. Takže to dokázal!

Až vichřice zeslábne, zjistí, že přesel celou náhorní plošinu!

Zhluboka se nadechl mezi prsty, aby se mu do úst nedostalo příliš mnoho písku.

^ ^ ^

Ronson Lauer spatřil nahoře nad skalním hřebenem hnědý mrak a uslyšel vytí vichřice. Bylo to nepříjemné, vichřice Rhodanovi nabízela možnost nepozorovaně se přiblížit. .Musel změnit stanoviště!

„Honem, Roane!" zvolal, aby si dodal odvahy. „Musíme támhle!"

Roane sice nepochopil proč, ale poslechl a pak se společně 56

odplazili stranou. Lauer nechal mikrokom zapnutý, ale Rhodan se nehlásil. Ze tří hodin lhůty uplynuly dvě a půl.,

-4- ^ ^

Hnědé mračno se rozjasnilo a vytí vichřice utichlo. Chellish zvedl hlavu. Hledal slunce, ale to bylo schované za mračnem písku.

Začínal rozpoznávat okolí. Ležel nahoře na plochém hřebenu a mohl se dívat dolů po příkrém svahu. Viděl však jen hnědé a tmavé balvany, jinak vůbec nic. Nic, co by stálo za pohled.

Pak bouře najednou utichla stejně rychle jako přišla.

Gunter Chellish za sebou uslyšel nějaké zvuky.

Schoval se a ohlédl se.

Spatřil Olivera Roanea a Ronsona Lauera, jak se plazí mezi balvany. Byli nalevo od něj, nějakých třicet metrů!

Chellish dostal strach. Nechtěl, aby ho Lauer objevil. Okamžitě by ho zastřelil, kdyby ho spatřil. Chellish se přitiskl ke skále a pocítil, jak se balvan pohnul. Trochu se naklonil.

Dostal nápad a okamžitě jednal. Na jedné straně vyvrácený kámen - na druhé strmý svah, po kterém se pohybovali Lauer s Roanem.

Opřel se oběma rukama o balvan a pokoušel se jím pohnout. Rychle se podíval zpátky na svah a všiml si, že se Lauer s Roanem přiblížili na deset metrů. Opřel se o kámen levým ramenem. To znamenalo, že musel zapřít pravou nohu, a jakmile to udělal, projela jím prudká bolest.

Ale kámen se pohnul. Ze svahu uslyšel cinknutí kovu o kámen. Znamenalo to, že se dvojice pohybuje přímo pod ním. Obava, že přijde příliš pozdě, mu dodala poslední sílu, kterou potřeboval, aby kámen vyvrátil. Obří balvan se překulil, sklouzl k okraji svahu a řítil se dolů.

Gunter Chellish upadl. Vydal polekaný výkřik, zvedl se na ruce a doplazil se k okraji svahu.

Hluboko dole se kutálel svalený balvan. Táhl za sebou mračno prachu, ale v polovině svahu byly také dvě tmavomodré skvrny - Lauer a Roane. Balvan je zachytil a strhlo několik desítek metrů níž.

Kazeta se záznamy pozice Země, kterou Lauer v okamžiku úleku upustil, ležela jen pár metrů od Chellishe.

Doplazil se k ní. Nedbal ostrého slunce a zapnul malou vysílačku kazety. Dobře známý hlas právě říkal: „Můžeme vám navrhnout následující, Lauere. Žádný trest a svobodný život na Zemi. Ale nebudete ji smět nikdy opustit. Čekám na vaši odpověd, Lauere. To je mé poslední slovo."

Chellish se usmál a po tváři mu začaly téct slzy. Zhluboka se nadechl horkého vzduchu planety Tantalos a řekl do mikrofonu:

„Tady je... nadporučík Chellish, pane. Myslím..., nebezpečí je odstraněno. Bylo by fajn... kdybyste mě teď mohli vyzvednout..."

Pak klesl a těsně předtím než omdlel, vypnul svým čelem mi" krokem.

^ A ^

Walter Suttney a Ronson Lauer byli mrtví. Olivera Roanea osud uchránil, ale když ho našli, byl v bezvědomí. Kámen mu rozdrtil pravou nohu. Musela být amputována. Roane to přežil, aby se mohl zúčastnit soudního procesu, který měl být proti němu veden na Zemi.

Gunter Chellish nebyl daleko od smrti. Lékaři na palubě křižníku DRUSUS potvrdili, že ještě nikdy neměli případ tak úplného vyčerpání, jako byl tento.

Trvalo celé tři dny, než se Gunter Chellish vzpamatoval. V té době už byl DRUSUS dávno na Gray Beastu.

Když se probudil, otočil se a spatřil na vedlejším lůžku známou ,tvář.

„Ale, to je Mullon!" zamumlal. „Jak ses sem dostal? Tys-byl taky na Tantalu?"

Mullon se zasmál: „To ne, na to jsem byl, příliš unavený. Ale

vyprávěli mi, že sis na Tantalu vysloužil řád Modré komety, kapitáne. Blahopřeji!'"